2026/2280

15.10.2026

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2026/2280

af 7. oktober 2026

om et fælles system for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i Unionen og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF, Rådets direktiv 2001/40/EF og Rådets afgørelse 2004/191/EF

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 79, stk. 2, litra c), heri,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([1]),

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ([2]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Unionen bør som et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed have en fælles politik for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere uden ret til ophold i Unionen. En effektiv tilbagesendelsespolitik udgør et centralt element i et troværdigt migrationsstyringssystem.

(2) Ved denne forordning indføres der et fælles system for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i medlemsstaterne (»tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold«) på grundlag af en fælles procedure for tilbagesendelse, effektivt samarbejde med tredjelande, forpligtelser for tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, et sæt redskaber til forvaltning af effektive tilbagesendelser, herunder foranstaltninger, der tilskynder til tilbagesendelse, og samarbejde mellem medlemsstaterne.

(3) I overensstemmelse med artikel 72 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) berører denne forordning ikke medlemsstaternes beføjelser med hensyn til opretholdelse af lov og orden og beskyttelse af den interne sikkerhed.

(4) For at bidrage til gennemførelsen af den samlede tilgang, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 ([3]), bør der indføres et fælles system til effektiv forvaltning af tilbagesendelsen af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold. Dette fælles system bør baseres på en integreret politikudformning for at sikre sammenhæng og effektivitet i de tiltag og foranstaltninger, som Unionen og dens medlemsstater træffer inden for deres respektive beføjelser.

([1]) EUT C, C/2026/33, 16.1.2026, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2026/33/oj.
([2]) Europa-Parlamentets holdning af 17.6.2026 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 1.10.2026.
([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 af 14. maj 2024 om asylforvaltning og migrationsstyring, om ændring af forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/1060 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 604/2013 (EUT L, 2024/1351 af 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj).

(5) Det Europæiske Råd har konsekvent understreget betydningen af en beslutsom indsats på alle niveauer for at lette, øge og fremskynde tilbagesendelser fra Unionen. I oktober 2024 opfordrede Det Europæiske Råd Kommissionen til hurtigst muligt at fremsætte et nyt lovgivningsmæssigt forslag.

(6) I de strategiske retningslinjer for den lovgivningsmæssige og operationelle programudformning inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der blev vedtaget af Rådet for Retlige og Indre Anliggender den 12. december 2024, mindedes der om, at en vellykket tilbagesendelsespolitik er en af grundpillerne i et omfattende og troværdigt asyl- og migrationssystem i Unionen. Med henblik herpå blev der i de strategiske retningslinjer opfordret til udvikling og gennemførelse af en mere insisterende og omfattende tilgang til tilbagesendelser ved hurtigst muligt at opgradere den retlige ramme.

(7) En effektiv tilbagesendelsespolitik bør sikre sammenhæng med pagten om migration og asyl og fremme dens integritet samt bør bidrage til forvaltningen af ulovlig immigration til Unionen og til forebyggelsen af, at tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold foretager uautoriserede bevægelser mellem medlemsstaterne, samtidig med at de grundlæggende rettigheder overholdes.

(8) Unionen og medlemsstaterne har øget indsatsen for at gøre tilbagesendelsespolitikkerne mere effektive. På trods af denne indsats svarer den eksisterende retlige ramme, der består af Rådets direktiv 2001/40/EF ([4]) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF ([5]), ikke længere til behovene i Unionens migrationspolitik og de lovgivningsmæssige og operationelle behov for at sikre effektive tilbagesendelser. Siden vedtagelsen af direktiv 2008/115/EF i 2008 har området med frihed, sikkerhed og retfærdighed og Unionens migrationspolitik udviklet sig væsentligt. EU-retten på migrationsområdet er gået fra at være lovgivning med minimumsstandarder til lovgivning med henblik på at bringe medlemsstaternes praksis tættere på hinanden. Kommissionen forsøgte at reformere tilbagesendelsesreglerne i 2018 med forslaget om omarbejdning af direktiv 2008/115/EF. Kommissionen har også søgt at bistå medlemsstaterne med at udnytte fleksibiliteten i direktiv 2008/115/EF ved Kommissionens henstilling (EU) 2017/2338 ([6]) og (EU) 2023/682 ([7]). Det er imidlertid ikke muligt at gøre mere inden for den nuværende retlige ramme.

(9) Der bør indføres en solid fælles procedure for effektiv tilbagesendelse, således at det sikres, at tredjelandsstatsborgere, der ikke eller ikke længere opfylder betingelserne for indrejse, ophold eller bopæl på medlemsstaternes område, uden unødigt ophold tilbagesendes på en human og holdbar måde og under fuld overholdelse af de grundlæggende rettigheder og folkeretten. Klare og gennemsigtige regler, der finder anvendelse i alle medlemsstater, bør skabe sikkerhed for den pågældende tredjelandsstatsborger og de kompetente myndigheder. Det er vigtigt at forenkle, lette og fremskynde tilbagesendelsesprocedurerne og sikre, at tilbagesendelse ikke hindres, herunder af uautoriserede bevægelser til andre medlemsstater.

([4]) Rådets direktiv 2001/40/EF af 28. maj 2001 om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandsstatsborgere (EFT L 149 af 2.6.2001, s. 34, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2001/40/oj).

([5]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2008/115/oj).

([6]) Kommissionens henstilling (EU) 2017/2338 af 16. november 2017 om en fælles »håndbog om tilbagesendelse« til brug for medlemsstaternes myndigheder med ansvar for tilbagesendelsesopgaver (EUT L 339 af 19.12.2017, s. 83, ELI: http://data.europa.eu/eli/reco/2017/2338/oj).

([7]) Kommissionens henstilling (EU) 2023/682 af 16. marts 2023 om gensidig anerkendelse af afgørelser om tilbagesendelse og fremskyndelse af tilbagesendelser ved gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF (EUT L 86 af 24.3.2023, s. 58, ELI: http://data.europa.eu/eli/reco/2023/682/oj).

(10) Anvendelsen af reglerne i denne forordning bør ikke berøre reglerne om adgang til international beskyttelse i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348 ([8]). Hvor det er relevant, suppleres reglerne i nærværende forordning af de specifikke regler fastsat i forordning (EU) 2024/1348, der forbinder negative asylafgørelser og afgørelser om tilbagesendelse for så vidt angår deres udstedelse og retsmidler, og af grænseproceduren for tilbagesendelse fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1349 ([9]).

(11) Denne forordning respekterer tredjelandsstatsborgeres grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som navnlig anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«) og Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, som suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 (»Genèvekonventionen«). Den bør anvendes under overholdelse af chartret, de generelle principper i EU-retten og relevant folkeret.

(12) Princippet om non-refoulement og forbuddet mod kollektiv udvisning, der er fastsat i chartrets artikel 19, bør overholdes. I overensstemmelse med nævnte artikel må ingen udsendes, udvises eller udleveres til et tredjeland, hvor der er en alvorlig risiko for at blive idømt dødsstraf eller udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende straf eller behandling.

(13) Den medlemsstat, på hvis område en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold opdages, er ansvarlig for at sikre vedkommendes tilbagesendelse.

(14) Den ret, der er udpeget som kompetent af medlemsstaten i henhold til national ret, bør være ansvarlig for retsmidlet til prøvelse af en afgørelse om tilbagesendelse, et indrejseforbud og en afgørelse om udsendelse. Overholdelsen af de krav, der følger af non-refoulement-princippet, bør kontrolleres, hvor materiale i sagens akter, som den ret, der i henhold til national ret er udpeget som kompetent med hensyn til retsmidlet til prøvelse af afgørelsen om tilbagesendelse eller afgørelsen om udsendelse, får kendskab til, og som er blevet suppleret eller præciseret efter en kontradiktorisk procedure, tyder på, at non-refoulement-princippet kan være blevet krænket.

(15) Uden at det berører retten til effektive retsmidler, der er fastsat i chartrets artikel 47, og som sikrer, at tredjelandsstatsborgeren kan anfægte fristen for udrejse eller fraværet heraf i afgørelsen om tilbagesendelse, bør den del af afgørelsen om tilbagesendelse, der pålægger eller indebærer en forpligtelse til at forlade medlemsstaternes område, ikke berøres af annulleringen eller tilbagekaldelsen af fristen for udrejse.

(16) I tilfælde af udsendelse bør de myndigheder, som er udpeget som kompetente i henhold til national ret, kontrollere overholdelsen af princippet om non-refoulement på grundlag af en individuel vurdering, der tager hensyn til alle relevante omstændigheder. Den pågældende tredjelandsstatsborger bør hurtigst muligt og inden vedkommendes udsendelse fremlægge og underbygge oplysninger vedrørende sine personlige omstændigheder. Det bør være muligt at basere sig på en eksisterende vurdering af alle relevante omstændigheder, der er foretaget i tidligere faser af proceduren eller i andre tidligere procedurer. Enhver relevant ændring i omstændighederne og nye elementer, der påviser en risiko for refoulement, bør undersøges, herunder med henblik på at fastlægge, hvorvidt de er underbyggede og ikke anses for at være blevet fremlagt af den pågældende tredjelandsstatsborger udelukkende for at forsinke eller lægge hindringer i vejen for udsendelsen.

([8]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1348 af 14. maj 2024 om en fælles procedure for international beskyttelse i Unionen og om ophævelse af direktiv 2013/32/EU (EUT L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj).

([9]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1349 af 14. maj 2024 om indførelse af en grænseprocedure for tilbagesendelse og om ændring af forordning (EU) 2021/1148 (EUT L, 2024/1349, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1349/oj).

(17) Medlemsstaterne kan henvise tredjelandsstatsborgere, der anfører, at en udsendelse ville krænke princippet om non-refoulement, til den passende procedure, herunder asylproceduren i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1348. Medlemsstaterne kan også henvise sådanne tredjelandsstatsborgere til den relevante procedure, når deres myndigheder, der er udpeget som kompetente i henhold til national ret, får kendskab til relevante indikationer på, at udsendelsen ville krænke non-refoulement-princippet.

(18) Det er nødvendigt for medlemsstaterne at være i stand til at samarbejde mere fleksibelt, herunder gennem nye bilaterale aftaler eller ordninger, og på en mere målrettet måde for at fremme effektive tilbagesendelser til tredjelande.

(19) Så snart det er fastslået, at en tredjelandsstatsborger ikke opfylder eller ikke længere opfylder betingelserne for indrejse, ophold eller bopæl på medlemsstaternes område, bør der hurtigt træffes en afgørelse om tilbagesendelse på grundlag af en individuel vurdering, der tager alle relevante forhold og omstændigheder i betragtning. Afgørelsen om tilbagesendelse bør fastslå tredjelandsstatsborgerens forpligtelse til at forlade medlemsstaternes område. Det bør ikke være et krav, at et tilbagesendelsesland fastlægges i afgørelsen om tilbagesendelse. Tilbagesendelseslandet bør fastlægges senest inden udsendelsen og kan fastlægges enten i afgørelsen om tilbagesendelse eller i en anden afgørelse om udsendelse, der er adskilt fra afgørelsen om tilbagesendelse. Hvor der er en hindring for udsendelse, bør det ikke udelukkes, at der træffes en afgørelse om tilbagesendelse, men udsendelse bør udsættes. Hvor det på tidspunktet for udstedelsen af afgørelsen om fastlæggelse af tilbagesendelseslandet fortsat er muligt, at tredjelandsstatsborgeren vil blive udsendt til et af flere tilbagesendelseslande, herunder på grund af dobbelt statsborgerskab eller flere statsborgerskaber, kan alle sådanne tilbagesendelseslande fastlægges i denne afgørelse. Retten til effektive retsmidler i henhold til chartrets artikel 47 skal sikres i forhold til alle de tilbagesendelseslande, der er fastlagt i afgørelsen. Hvis den kompetente myndighed gennemfører udsendelsen, bør tredjelandsstatsborgeren under alle omstændigheder underrettes i tilstrækkelig god tid inden udsendelsen om det tilbagesendelsesland, hvortil vedkommende vil blive udsendt.

(20) Denne forordning bør ikke forhindre medlemsstaterne i at fastsætte andre grunde til at udsætte udsendelse for specifikke grupper af tredjelandsstatsborgere i henhold til national ret.

(21) Tredjelandsstatsborgere med en forpligtelse til at forlade medlemsstaternes område bør bære det primære ansvar for at forlade dette område.

(22) Det er nødvendigt at sikre, at de væsentlige elementer i en afgørelse om tilbagesendelse truffet af en medlemsstat indlæses i en særlig formular som en europæisk tilbagesendelsesordre, der er indført i henhold til denne forordning, og stilles til rådighed i Schengeninformationssystemet sammen med indberetningen om tilbagesendelse. Den europæiske tilbagesendelsesordre bør på sin side være til støtte for anerkendelsen og fuldbyrdelsen af eksigible afgørelser om tilbagesendelse og afgørelser om udsendelse, der er truffet af en anden medlemsstat, når tredjelandsstatsborgeren uden tilladelse tager til en anden medlemsstat.

(23) Hvor en tredjelandsstatsborger, der opholder sig på en medlemsstats område, er genstand for en eksigibel afgørelse om tilbagesendelse truffet af en anden medlemsstat, bør anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om tilbagesendelse lette og fremskynde tilbagesendelsesprocessen på grundlag af øget samarbejde og gensidig tillid mellem medlemsstaterne. En sådan anerkendelse og fuldbyrdelse kan også bidrage til at afskrække tredjelandsstatsborgere fra irregulær migration og modvirke uautoriserede bevægelser inden for Unionen samt begrænse forsinkelser i tilbagesendelsesprocessen. Retsmidlet mod afgørelsen om tilbagesendelse bør alene anvendes i den udstedende medlemsstat.

(24) Anerkendelsen af en afgørelse om tilbagesendelse eller en afgørelse om udsendelse på grundlag af oplysningerne i den europæiske tilbagesendelsesordre bør ikke udgøre en retsakt eller en afgørelse. Manglende anerkendelse af en afgørelse om tilbagesendelse eller afgørelse om udsendelse bør heller ikke udgøre en retsakt eller en afgørelse.

(25) Hvor en medlemsstat overvejer at anerkende og fuldbyrde en eksigibel afgørelse om tilbagesendelse eller en afgørelse om udsendelse, der er udstedt af en anden medlemsstat (gensidig anerkendelse), vil følgende elementer kunne vejlede medlemsstaten med at identificere situationer, hvor gensidig anerkendelse ikke bør anvendes, og hvor medlemsstaten i stedet bør træffe sin egen afgørelse om tilbagesendelse. Sådanne situationer kunne omfatte tilfælde, hvor en fuldbyrdelse ville stride mod den offentlige orden i den fuldbyrdende medlemsstat, herunder for så vidt angår tilbagesendelse af visse kategorier af tredjelandsstatsborgere såsom uledsagede mindreårige og ofre for menneskehandel, for hvem den nationale ret yder et højere beskyttelsesniveau; tilfælde, hvor det ville være hurtigere at træffe en ny afgørelse om tilbagesendelse; tilfælde, hvor oplysningerne i den europæiske tilbagesendelsesordre er ufuldstændige; tilfælde, hvor tredjelandsstatsborgeren har påklaget afgørelsen om tilbagesendelse i den udstedende medlemsstat; tilfælde, hvor tredjelandsstatsborgeren skal udsendes til et andet tilbagesendelsesland end fastlagt i afgørelsen om tilbagesendelse eller afgørelsen om udsendelse fra den udstedende medlemsstat; eller tilfælde, hvor der er ikke fastlagt noget tilbagesendelsesland i afgørelsen om tilbagesendelse.

(26) Med henblik på at forberede trinnene hen imod obligatorisk gensidig anerkendelse bør Kommissionen og relevante EU-agenturer såsom Den Europæiske Unions Agentur for den Operationelle Forvaltning af Store IT-Systemer inden for Området med Frihed, Sikkerhed og Retfærdighed (eu-LISA), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1726 ([10]), hvor det er relevant, støtte medlemsstaterne, herunder ved at fastlægge de nødvendige ordninger og tilpasninger, der er behov for med henblik på at sikre automatisk behandling af den europæiske tilbagesendelsesordre.

(27) Senest på datoen for vedtagelsen af gennemførelsesretsakten om indførelse af den europæiske tilbagesendelsesordre, bør medlemsstaterne og Kommissionen og relevante EU-agenturer såsom eu-LISA begynde at indføre retlige og tekniske ordninger for at sikre, at den europæiske tilbagesendelsesordre kan gøres tilgængelig via Schengeninformationssystemet.

(28) Senest den 17. oktober 2029 bør Kommissionen vurdere gennemførelsen af gensidig anerkendelse, navnlig for så vidt angår: hvorvidt de retlige og tekniske ordninger, der gør den europæiske tilbagesendelsesordre tilgængelig gennem Schengeninformationssystemet i henhold til denne forordning, er indført af medlemsstaterne og er effektive, hvorvidt de retlige og tekniske ordninger til at sikre automatisk behandling af den europæiske tilbagesendelsesordre i henhold til denne forordning er indført af medlemsstaterne; effektiviteten af anerkendelsen og fuldbyrdelsen af afgørelser om tilbagesendelse og afgørelser om udsendelse; byrden på de judicielle og administrative nationale systemer som følge heraf; og resultaterne af relevante uddannelses- og pilotprojektaktiviteter.

(29) På grundlag af vurderingen af gennemførelsen af gensidig anerkendelse bør Kommissionen, hvor det er relevant, fremsætte lovgivningsmæssige forslag, herunder eventuelle målrettede ændringer for at sikre effektiv tilbagesendelse, med henblik på at indføre obligatorisk gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af eksigible afgørelser om tilbagesendelse og afgørelser om udsendelse, der er truffet af en anden medlemsstat. Hvis Kommissionen ikke fremsætter et forslag, bør den redegøre for begrundelsen for, hvorfor den ikke gør det.

(30) Virkningerne af nationale tilbagesendelsesforanstaltninger bør fortsat gives en EU-dimension, ved at der indføres et indrejseforbud, som forbyder indrejse i og ophold på alle medlemsstaternes område. Varigheden af et indrejseforbud bør fastlægges under behørig hensyntagen til alle relevante omstændigheder i en konkret sag. Når en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold opdages i forbindelse med udrejsekontrol ved de ydre grænser, vil det kunne være hensigtsmæssigt at pålægge et indrejseforbud for at forebygge fremtidig genindrejse og dermed mindske risikoen for ulovlig immigration, samtidig med at tredjelandsstatsborgeren ikke forhindres i at foretage en hurtig udrejse.

([10]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1726 af 14. november 2018 om Den Europæiske Unions Agentur for den Operationelle Forvaltning af Store IT-Systemer inden for Området med Frihed, Sikkerhed og Retfærdighed (eu-LISA) og om ændring af forordning (EF) nr. 1987/2006 og Rådets afgørelse 2007/533/RIA og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1077/2011 (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 99, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1726/oj).

(31) Tredjelandsstatsborgere, der ikke har overholdt forpligtelsen til at forlade medlemsstaternes område, eller som ikke har fået indrømmet en udrejsefrist, kan udsendes ved hjælp af tvangsforanstaltninger. Skærpede regler om udsendelse bør søge at sikre en direkte og umiddelbar konsekvens, i tilfælde af at tredjelandsstatsborgeren undlader at forlade medlemsstaternes område ved eller inden udløbet af udrejsefristen, samt at forebygge bevægelser inden for Unionen og sikkerhedsrisici. Hvor der ikke er grund til at tro, at frivillig tilbagevenden ville underminere formålet med en tilbagesendelsesprocedure, bør det være muligt for tredjelandsstatsborgere, der samarbejder, fortsat primært at blive sendt tilbage gennem frivillig tilbagevenden. Tvangsforanstaltninger bør være underlagt proportionalitetsprincippet og effektivitetsprincippet for så vidt angår de anvendte midler og de forfulgte mål.

(32) Eftersom denne forordning alene finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i Unionen, berører den ikke rådgivning vedrørende tilbagesendelse og reintegration og andre programmer til støtte for frivillig tilbagevenden og reintegration af tredjelandsstatsborgere, der opholder sig lovligt i Unionen.

(33) Der er behov for fælles regler for at sikre, at tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, der udgør en sikkerhedsrisiko, identificeres effektivt og hurtigt sendes tilbage. Det er nødvendigt at sikre, at der foretages relevant kontrol for at identificere tredjelandsstatsborgere, der udgør en sikkerhedsrisiko, og foretage en påtegning, herunder ved at forlade sig på den screeningproces, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356 ([11]). For tredjelandsstatsborgere, der udgør en sikkerhedsrisiko, bør udsendelse generelt være reglen, og det bør være muligt at fravige de generelle regler med henblik på at fastsætte længere eller tidsubegrænsede indrejseforbud og længere perioder med frihedsberøvelse og at fravige fra anvendelsen af særlige faciliteter for frihedsberøvede, således at de personer, der udgør en trussel for medlemsstaternes sikkerhed, hurtigt udsendes.

(34) Nye regler bør udvide medlemsstaternes muligheder for at sikre tilbagesendelse til tredjelande ved hjælp af yderligere værktøjer. Det bør være muligt at indføre specifikke aftaler eller ordninger med tredjelande med henblik på at give medlemsstaterne flere muligheder for tilbagesendelse, på den betingelse at det pågældende tredjeland overholder de internationale menneskerettighedsstandarder og, i tilfælde af udsendelse, princippet om non-refoulement. Mangler vedrørende specifikke dele af tredjelandets område eller identificerbare kategorier af personer er ikke til hinder for indgåelsen af en sådan aftale eller ordning, forudsat at der er tilstrækkelige garantier til at sikre fuld overholdelse af rettighederne for de tredjelandsstatsborgere, der berøres af en sådan aftale eller ordning. Aftalen eller ordningen bør navnlig fastsætte de gældende procedurer for tilbagesendelsen, betingelserne for opholdet i det pågældende land, de respektive forpligtelser og ansvarsområder for parterne i aftalen eller ordningen samt konsekvenserne i tilfælde af overtrædelser af aftalen eller ordningen. Hvor en aftale eller ordning indebærer videre tilbagesendelse fra tredjelandet, bør denne aftale eller ordning derudover fastsætte konsekvenserne, i tilfælde af, at videre tilbagesendelse ikke er mulig, de respektive forpligtelser og ansvarsområder for parterne i aftalen eller ordningen, konsekvenserne i tilfælde af en væsentlig ændring, der har negativ indvirkning på situationen i tredjelandet, og en uafhængig overvågningsinstans eller -mekanisme til at vurdere gennemførelsen af aftalen eller ordningen. En sådan aftale eller ordning ville udgøre gennemførelsen af EU-retten med henblik på chartrets artikel 51, stk. 1.

(35) For at sikre, at de legitime interesser i forbindelse med forvaltningen af de ydre grænser og den indre sikkerhed i de pågældende medlemsstater beskyttes tilstrækkeligt under omstændigheder, hvor en medlemsstat forhandler en aftale eller ordning med henblik på denne forordning med et af Unionens tilgrænsende tredjelande, bør de medlemsstater, der har en fælles grænse med dette tredjeland, på et passende tidspunkt inden indgåelsen af den pågældende aftale eller ordning underrettes om disse forhandlinger under fuld overholdelse af princippet om loyalt samarbejde, der er fastsat i artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). På tidspunktet for indgåelsen af en aftale eller ordning med et tredjeland bør medlemsstaterne være forpligtet til at underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om denne aftale eller ordning, inden den anvendes midlertidigt eller inden den træder i kraft, alt efter hvad der indtræffer først. For at undgå manglende overholdelse af EU-retten og for yderligere at øge gennemsigtigheden med hensyn til aftaler eller ordninger mellem medlemsstater og tredjelande kan medlemsstater desuden på frivillig basis holde Kommissionen og de øvrige medlemsstater underrettet om udviklingen i forhandlingerne med et tredjeland om aftaler eller ordninger, der er tilladt i henhold til denne forordning, inden parterne når til endelig enighed, herunder med henblik på at indhente Kommissionens vurdering af, hvorvidt den påtænkte aftale eller ordning, der er under forhandling, er forenelig med EU-retten.

([11]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356 af 14. maj 2024 om indførelse af screening af tredjelandsstatsborgere ved de ydre grænser og om ændring af forordning (EF) nr. 767/2008, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/817 (EUT L, 2024/1356, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1356/oj).

(36) Forudsætningen for et velfungerende Schengenområde uden indre grænser er, at medlemsstaterne sikrer en effektiv anvendelse af de relevante EU-regler. Ved Rådets forordning (EU) 2022/922 ([12]) indføres der en evaluerings- og overvågningsmekanisme til kontrol af anvendelsen af Schengenreglerne, herunder med hensyn til effektiv tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold og overholdelse af de grundlæggende rettigheder.

(37) Barnets tarv bør være det primære hensyn ved anvendelsen af tilbagesendelsesprocedurer, i overensstemmelse med artikel 24 i chartret og De Forenende Nationers konvention fra 1989 om barnets rettigheder. Ved vurderingen af barnets tarv bør medlemsstaterne navnlig tage behørigt hensyn til den mindreåriges trivsel og sociale udvikling på kort, mellemlang og lang sigt, sikkerhedshensyn og den mindreåriges egen mening i overensstemmelse med vedkommendes alder og modenhed, herunder vedkommendes baggrund. Uledsagede mindreårige bør gennem alle trin i tilbagesendelsesprocessen ledsages af en repræsentant eller af en person, der er udpeget til at varetage barnets tarv.

(38) Hvis der er grund til tvivl om, hvorvidt en tredjelandsstatsborger er mindreårig eller ej, bør den kompetente myndighed kunne foretage en aldersvurdering af den pågældende person i overensstemmelse med EU-retten eller national ret. Det bør være muligt for medlemsstaterne at basere sig på aldersvurderinger, der er gennemført i forbindelse med tidligere procedurer. Med henblik på at sikre sammenhæng i hele migrationsstyringen i Unionen kunne kompetente myndigheder overveje den procedure, der er fastsat i forordning (EU) 2024/1348 følges.

(39) For at gøre tilbagesendelsesproceduren mere effektiv bør tredjelandsstatsborgeres forpligtelser klart fastlægges. Tredjelandsstatsborgere bør være forpligtet til at forlade medlemsstaternes område og til at samarbejde med myndighederne under hele tilbagesendelsesproceduren. Tredjelandsstatsborgere bør stå til rådighed for og kunne kontaktes af de kompetente myndigheder og bør fremlægge alle de oplysninger, der er relevante for at forberede og gennemføre tilbagesendelsen. De bør heller ikke hindre udsendelse, hverken fysisk eller verbalt. For at blive betragtet som verbale hindringer bør den pågældende tredjelandsstatsborgers opførsel være af en art eller karakter, der er af større intensitet end blot indsigelse. Det bør først og fremmest være tredjelandsstatsborgeres ansvar at fastslå deres identitet og at anskaffe og fremlægge de rejsedokumenter, der er nødvendige for tilbagesendelse. I fald forpligtelserne til at forlade medlemsstaternes område og til at samarbejde ikke overholdes, bør det have effektive, afskrækkende og forholdsmæssige konsekvenser, og de kompetente myndigheder bør tage de relevante skridt til at sikre tilbagesendelse, herunder i givet fald gennem efterforskningsforanstaltninger. Tredjelandsstatsborgere, der ikke kan udsendes, herunder som følge af princippet om non-refoulement eller som følge af deres manglende samarbejde med de kompetente myndigheder, bør ikke undtages fra at blive pålagt generelle forpligtelser, herunder forpligtelsen til at forblive, tage ophold og melde sig. Konsekvenserne i tilfælde af manglende overholdelse af forpligtelsen til at samarbejde bør f.eks. omfatte nedsættelse af de ydelser og tillæg, der tildeles i overensstemmelse med national ret, eller beslaglæggelse af rejsedokumenter.

(40) Denne forordning berører ikke forpligtelser og foranstaltninger, der ikke vedrører tilbagesendelse, eller bestemmelser om sociale ydelser i henhold til national ret.

(41) Denne forordning bør ikke berøre medlemsstaternes mulighed for, i givet fald, at pålægge tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, strafferetlige sanktioner, herunder fængselsstraf, i overensstemmelse med national strafferet.

(42) For at sikre en effektiv beskyttelse af de pågældende personers rettigheder bør der stilles en række retsmidler til rådighed til brug mod afgørelser vedrørende tilbagesendelse. Den nødvendige retshjælp bør efter anmodning stilles til rådighed i tilfælde af klage eller prøvelse ved en ret, uden at dette berører muligheden for at begrænse adgangen til juridisk bistand og repræsentation.

([12]) Rådets forordning (EU) 2022/922 af 9. juni 2022 om indførelse og anvendelse af en evaluerings- og overvågningsmekanisme til kontrol af anvendelsen af Schengenreglerne og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1053/2013 (EUT L 160 af 15.6.2022, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2022/922/oj).

(43) Juridisk bistand og repræsentation omfatter udarbejdelse af en klage eller anmodning om prøvelse, herunder udarbejdelse af de procesdokumenter, der kræves i henhold til national ret, og, i tilfælde af at der finder et retsmøde sted, deltagelse i dette retsmøde ved en ret med henblik på at sikre retten til effektive retsmidler og til en retfærdig rettergang.

(44) Begrebet ret er et EU-retligt koncept som fortolket af EU-Domstolen. Dette begreb kan, blandt andre elementer, kun forstås som en myndighed, som handler som tredjepart i forhold til den myndighed, som vedtog afgørelsen, der udgør søgsmålets genstand. Denne myndighed bør udøve retslige funktioner, og det er ikke afgørende, om den pågældende myndighed anerkendes som en ret i henhold til national ret. Denne forordning bør ikke berøre medlemsstaternes kompetence til at tilrettelægge deres nationale retssystem og fastlægge antallet af klageinstanser. Hvis national ret giver mulighed for at indgive yderligere klager over en første klage eller en efterfølgende klageafgørelse, og en sådan klage er indgivet, bør udsendelsen ikke suspenderes, medmindre tredjelandsstatsborgeren anmoder om suspension, og en ret beslutter at indrømme den under behørig hensyntagen til de særlige omstændigheder i den konkrete sag. Dette bør ikke berøre national ret, der giver sådanne retsmidler opsættende virkning.

(45) For at gøre tilbagesendelsesprocedurerne mere effektive og samtidig sikre overholdelsen af retten til effektive retsmidler i overensstemmelse med chartrets artikel 47 bør klager over afgørelser vedrørende tilbagesendelse så vidt muligt indbringes for en enkelt retslig instans. Reglerne i denne forordning vedrørende klager og suspension af fuldbyrdelsen af afgørelsen bør overholde retten til effektive retsmidler som fastsat i chartrets artikel 47.

(46) Selv om denne forordning ikke giver mulighed for automatisk opsættende virkning af en klage, bør medlemsstaterne under fuld overholdelse af chartrets artikel 47 sikre, at udsendelsen kan suspenderes af den kompetente ret i første instans, inden afgørelsen om tilbagesendelse eller afgørelsen om udsendelse fuldbyrdes. En tredjelandsstatsborger bør kunne indgive en anmodning om at suspendere fuldbyrdelsen af en afgørelse om tilbagesendelse eller en afgørelse om udsendelse, medmindre national ret også giver den kompetente ret mulighed for at suspendere den ex officio. Dette bør ikke berører ikke medlemsstaternes mulighed for at fastsætte bestemmelser om automatisk opsættende virkning af en klage i henhold til national ret. For at undgå overlapning i vurderingen af risikoen for overtrædelse af princippet om non-refoulement bør der lægges vægt på alt materiale i sagsakterne, navnlig tidligere vurderinger, herunder, hvor det er relevant, vurderinger foretaget i forbindelse med en asylprocedure.

(47) Medlemsstaterne bør have de fornødne værktøjer til at sikre hurtige og effektive tilbagesendelser, herunder foranstaltninger som konsekvens af manglende overholdelse af og incitamenter til overholdelse af forpligtelserne til at forlade medlemsstaternes område og samarbejde, samt foranstaltninger til at forebygge risikoen for forsvinden. Forsvinden omfatter handlinger såsom at forlade en medlemsstats område uden tilladelse fra de kompetente myndigheder af årsager, der ikke ligger uden for tredjelandsstatsborgerens kontrol. Fælles regler bør, uden at begrænse medlemsstaternes ret til at fastsætte yderligere foranstaltninger og kriterier i national ret, strømline kravene vedrørende forpligtelsen til at samarbejde og kriterierne for at fastslå en risiko for forsvinden. Sådanne fælles regler bør også sikre, at frihedsberøvelse og alternativer til frihedsberøvelse anvendes i medlemsstaterne med henblik på en effektiv forvaltning af tilbagesendelsesprocessen.

(48) Det bør være muligt at anvende frihedsberøvelse, når det er forholdsmæssigt og nødvendigt efter en individuel vurdering af hver enkelt sag udelukkende med henblik på tilbagesendelse, herunder med henblik på at forberede tilbagesendelsen, tilbagetagelse eller at gennemføre udsendelsen. Myndighederne bør handle med rettidig omhu, og frihedsberøvelse bør kun opretholdes i så kort en periode som muligt og bør generelt ikke overstige 24 måneder i en given medlemsstat. I tilfælde hvor tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold forsvinder til en anden medlemsstat, bør tidligere perioder med frihedsberøvelse ikke medregnes ved beregningen af den maksimale frihedsberøvelsesperiode. Perioder med frihedsberøvelse i henhold til andre forordninger eller direktiver, der ikke vedrører tilbagesendelsesproceduren, bør ikke medtages i beregningen af den maksimale frihedsberøvelsesperiode. Særlige behov, som fremgår af en sårbarhedsvurdering, bør imødekommes under frihedsberøvelsen. Hvis national ret indeholder bestemmelser om frihedsberøvelse af mindreårige, bør barnets tarv komme i første række. Andre mindre indgribende foranstaltninger til frihedsberøvelse bør anvendes, når de kan anvendes effektivt på tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold.

(49) Hvor frihedsberøvelsen er blevet opretholdt i en periode på 24 måneder, bør medlemsstaterne under visse omstændigheder have mulighed for at frihedsberøve tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i yderligere perioder, som ikke må overstige seks måneder i alt, hvor der er en risiko for forsvinden, og hvor ændrede omstændigheder tyder på, at der er rimelig udsigt til udsendelse på grund af nye væsentlige oplysninger. Afgørelsen om frihedsberøvelse bør træffes i overensstemmelse med nødvendighedsprincippet og proportionalitetsprincippet, og frihedsberøvelsen bør opretholdes i så kort en periode som muligt.

(50) Tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere, der udgør sikkerhedsrisici, kræver særlige foranstaltninger, der har til formål at beskytte andres rettigheder og frihedsrettigheder. Det bør derfor være muligt at frihedsberøve sådanne tredjelandsstatsborgere i en periode, der er længere end 24 måneder. Enhver sådan frihedsberøvelse bør overholde proportionalitetsprincippet.

(51) Frihedsberøvede tredjelandsstatsborgere bør behandles på en human og værdig måde med respekt for deres grundlæggende rettigheder og under overholdelse af folkeretten og national ret, idet der tages hensyn til de praktiske retningslinjer fra Europarådets Komité til Forebyggelse af Tortur og Umenneskelig eller Vanærende Behandling eller Straf. Frihedsberøvelse bør som hovedregel ske i særlige faciliteter for frihedsberøvede eller særlige afdelinger af andre faciliteter. Anbringelse i fængsler bør være mulig, når en medlemsstat ikke råder over sådanne faciliteter, idet tredjelandsstatsborgere i videst muligt omfang holdes adskilt fra almindelige indsatte. Det bør være muligt for tredjelandsstatsborgere, der udgør sikkerhedsrisici, at blive placeret under skærpede sikkerhedsforanstaltninger inden for faciliteter for frihedsberøvede.

(52) De grunde til frihedsberøvelse, der er fastsat i denne forordning, berører ikke andre grunde til frihedsberøvelse, herunder grunde til frihedsberøvelse inden for rammerne af straffesager, som finder anvendelse i henhold til national ret.

(53) Enhver stats forpligtelse til at tilbagetage sine egne statsborgere udgør et grundlæggende princip for så vidt angår staternes suverænitet og internationalt samarbejde. Staters forpligtelse til at tilbagetage deres egne statsborgere betragtes som et princip i den folkeretlige sædvaneret og fremgår af kapitel 5 i bilag 9 til konventionen angående international civil luftfart og er fastsat i partnerskabsaftalen mellem Den Europæiske Union og dens medlemsstater på den ene side og medlemmerne af Organisationen af Stater i Afrika, Caribien og Stillehavet på den anden side (Samoaaftalen). Effektive tilbagesendelser er kun mulige, hvis stater overholder forpligtelsen til at tilbagetage deres egne statsborgere. Derfor er medlemsstater afhængige af tredjelandes samarbejde for at kunne gennemføre effektive tilbagesendelser. Eksisterende instrumenter såsom artikel 25a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 ([13]) og støtte fra Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning (Frontex) i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1896 ([14]) anvendes af Unionen og medlemsstaterne til at forbedre samarbejdet med tredjelandene, hvor det er nødvendigt.

([13]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2009/810/oj).

([14]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1896 af 13. november 2019 om den europæiske grænse- og kystvagt og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1052/2013 og (EU) 2016/1624 (EUT L 295 af 14.11.2019, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2019/1896/oj).

(54) Den eksterne dimension af tilbagesendelsespolitikken er en integreret del af den samlede tilgang til migrationsstyring. Effektivt samarbejde om tilbagesendelse og tilbagetagelse er et centralt eksternt element i afbalancerede og omfattende partnerskaber med tredjelande i overensstemmelse med de mål, der er omhandlet i forordning (EU) 2024/1351. Blandt andre Det Europæiske Råd opfordrede i sine konklusioner fra oktober 2024 til en hurtig indsats for at sikre effektive tilbagesendelser ved at bruge alle relevante EU-politikker og -værktøjer som løftestang, herunder visumpolitik, handel, udvikling og diplomati. Der er behov for en tilgang på tværs af ministerier og myndigheder i både medlemsstaterne og EU-institutionerne.

(55) Da tredjelandes samarbejde på området tilbagesendelse og tilbagetagelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold kan vise sig at være en udfordring i praksis, og uden at det berører vurderingen af tredjelandes samarbejde om tilbagetagelse, der er fastsat i artikel 25a i forordning (EF) nr. 810/2009, bør Unionen og medlemsstaterne, hvis en eller flere medlemsstater støder på vanskeligheder i samarbejdet med tredjelande om tilbagetagelse, herunder med henblik på bekræftelse af nationalitet, fremskaffelse af de nødvendige rejsedokumenter fra de relevante tredjelandsmyndigheder og tilrettelæggelse af tilbagesendelsesoperationer, kunne gøre brug af de relevante og eksisterende værktøjer, der er fastsat i EU-retten, for så vidt som de er bundet af retsakterne om oprettelse af disse værktøjer, som led i en koordineret EU-tilgang til forbedring af samarbejdet på området for tilbagesendelse og tilbagetagelse.

(56) En koordineret tilgang til tilbagetagelse blandt medlemsstaterne er afgørende for at lette tilbagesendelsen af tredjelandsstatsborgere. Utilstrækkelig opfølgning på eksigible afgørelser om tilbagesendelse risikerer at hæmme effektiviteten af den fælles tilgang til tilbagesendelser. Eksigible afgørelser om tilbagesendelse bør systematisk følges op af alle nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af tilbagesendelsen, herunder, i givet fald, indgivelse af anmodninger om tilbagetagelse til tredjelandes myndigheder, i tilfælde, hvor der hersker tvivl om nationalitet, eller hvor det er nødvendigt at indhente et rejsedokument.

(57) Effektive tilbagesendelsesprocedurer forudsætter et effektivt administrativt samarbejde og en effektiv udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne. Udvekslingen af oplysninger, herunder udveksling af data, om tredjelandsstatsborgeres identitet og nationalitet, deres rejsedokumenter og andre relevante oplysninger bør baseres på klare regler, herunder dem, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1860 ([15]). Disse regler bør overholde principperne om databeskyttelse og den pågældende persons rettigheder og sikre, at sådanne oplysninger er korrekte og kun anvendes med henblik på tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration samt beskyttes mod uautoriseret adgang, videregivelse eller brug.

(58) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 ([16]) finder anvendelse på behandlingen af personoplysninger med henblik på nærværende forordning. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 ([17]) finder anvendelse på behandling af personoplysninger i EU-institutionerne og -organerne med henblik på nærværende forordning. I betragtning af de vigtige samfundsinteresser, der ligger til grund for tilbagetagelse og effektiv tilbagesendelse, kan overførsel af personoplysninger om tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af en afgørelse om tilbagesendelse, herunder data om deres identitet, rejsedokumenter, andre relevante data samt i behørigt begrundede tilfælde data om deres straffedomme og helbred, være nødvendig med henblik på tilbagesendelse, udsendelse, tilbagetagelse og reintegration. En sådan overførsel skal foretages i overensstemmelse med kapitel V i forordning (EU) 2016/679 og kapitel V i forordning (EU) 2018/1725 og med de registreredes rettigheder samt med princippet om non-refoulement, proportionalitetsprincippet og nødvendighedsprincippet og chartret.

([15]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1860 af 28. november 2018 om brug af Schengeninformationssystemet i forbindelse med tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 312 af 7.12.2018, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1860/oj).

([16]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj).

([17]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj).

(59) Kompetente myndigheder med ansvar for asyl og kompetente myndigheder, der er involveret i de forskellige faser af tilbagesendelsesprocessen, bør arbejde sammen og koordinere nøje med henblik på at sikre effektive tilbagesendelser.

(60) Et fælles system for tilbagesendelser bør gøre fuld brug af digitale systemer til støtte for forvaltningen af tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration, idet der lægges vægt på effektive administrative procedurer, samarbejde, informationsudveksling og interoperabilitet.

(61) Der bør som hovedregel finde samarbejde og bistand sted mellem medlemsstaterne, herunder med henblik på at tillade transit gennem deres område, logistisk eller anden materiel bistand eller bistand i naturalier forbundet med en sådan transit, facilitering af overførsler til en anden medlemsstat, enten i henhold til bilaterale aftaler eller ordninger eller på grundlag af samarbejde mellem medlemsstaterne, eller støtte til tredjelandsstatsborgeres udrejse til medlemsstater, hvor vedkommende har ret til ophold.

(62) Unionen yder, uden at det berører den flerårige finansielle ramme 2028-2034, finansiel og operationel støtte for at sikre en effektiv gennemførelse af denne forordning. I det omfang aktiviteterne bør finansieres inden for rammerne af den tematiske facilitet under Asyl- og Migrationsfonden, kan de gennemføres under direkte, indirekte eller delt forvaltning. Medlemsstaterne bør gøre bedst mulig brug af Unionens tilgængelige finansielle instrumenter, programmer og projekter på tilbagesendelsesområdet, navnlig i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1147 ([18]), samt af den operationelle bistand fra Frontex i overensstemmelse med forordning (EU) 2019/1896.

(63) Rapporteringen vedrørende effektiviteten af denne forordning og fastlæggelsen af områder, der kan forbedres, bør baseres på indsamling og analyse af eksisterende, pålidelige og sammenlignelige statistikker vedrørende effektiviteten af tilbagesendelsesprocedurer, samarbejde med tredjelande og reintegrationsindsatsen. Standarderne fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007 ([19]), i forordning (EU) 2019/1896 og i national ret bør overvejes og om nødvendigt revideres for at sikre relevansen af statistikkerne. Der bør fastsættes fælles standarder og definitioner for indsamling og indberetning af relevante data for at gøre det muligt at vurdere virkningen af denne forordning og bidrage til at træffe informerede beslutninger om den fremtidige politiske udvikling.

(64) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser til at indføre den europæiske tilbagesendelsesordre. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ([20]).

(65) Denne forordning indfører et nyt fælles system for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, som skal gennemføres direkte af de nationale myndigheder. Dette nye system medfører vigtige nyskabelser, der har til formål at forbedre tilbagesendelsesprocedurens effektivitet, herunder med hensyn til de tredjelande, hvortil tilbagesendelsen sker, og den eksterne dimension af tilbagesendelser. For at muliggøre hurtig anvendelse af de i denne forordning fastsatte foranstaltninger bør denne forordning træde i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*. De bestemmelser, der ikke er omhandlet i denne forordnings artikel 50, stk. 2, og som træder i stedet for direktiv 2008/115/EF og har til formål fuldt ud at erstatte den retlige ramme, der er fastsat i nævnte direktiv, bør finde anvendelse fra den 17. oktober 2027 med henblik på at gøre det muligt at tage alle de nødvendige forberedende og operationelle skridt og sikre en gnidningsløs, effektiv og konsekvent gennemførelse heraf på EU-plan og nationalt plan samt for at undgå overlapning mellem nævnte direktiv og denne forordning. Derfor bør direktiv 2001/40/EF og 2008/115/EF samt Rådets afgørelse 2004/191/EF ([21]) ophæves fra nævnte dato.

([18]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1147 af 7. juli 2021 om Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden (EUT L 251 af 15.7.2021, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2021/1147/oj).

([19]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007 af 11. juli 2007 om EF-statistikker over migration og international beskyttelse og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 311/76 om udarbejdelse af statistik vedrørende udenlandske arbejdstagere (EUT L 199 af 31.7.2007, s. 2, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2007/862/oj).

([20]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj).

([21]) Rådets beslutning 2004/191/EF af 23. februar 2004 om fastsættelse af kriterier og nærmere bestemmelser for udligning af de finansielle ubalancer, som følger af anvendelsen af direktiv 2001/40/EF om gensidig anerkendelse af afgørelser om udsendelse af tredjelandsstatsborgere (EUT L 60 af 27.2.2004, s. 55, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2004/191/oj).

(66) Målet for denne forordning, nemlig at forbedre effektiviteten af tilbagesendelser af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, kan ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af omfanget eller virkningerne af bestræbelserne på at sikre en fælles og sammenhængende tilgang mellem medlemsstaterne bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(67) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter at Rådet har truffet foranstaltning om denne forordning til udbygning af Schengenreglerne, træffer Danmark i overensstemmelse med nævnte protokols artikel 4 afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne forordning i sin nationale lovgivning.

(68) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i i overensstemmelse med protokol nr. 19 om Schengenreglerne som integreret i Den Europæiske Union, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF; med forbehold af anvendelsen af nævnte protokols artikel 4 er denne forordning ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Irland.

(69) For så vidt angår Island og Norge udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ([22]), der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra C, i Rådets afgørelse 1999/437/EF ([23]).

(70) For så vidt angår Schweiz udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ([24]), der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra C, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF ([25]).

(71) For så vidt angår Liechtenstein udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra C, i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/350/EU ([26]).

([22]) EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/1999/439(1)/oj).

([23]) Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengenreglerne (EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/1999/437/oj).

([24]) EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/2008/178(1)/oj.

([25]) Rådets afgørelse 2008/146/EF af 28. januar 2008 om indgåelse, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2008/146/oj).

([26]) Rådets afgørelse 2011/350/EU af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, navnlig for så vidt angår afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser og personbevægelser (EUT L 160 af 18.6.2011, s. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2011/350/oj).

(72) Denne forordning udgør en retsakt, der bygger på, eller som på anden måde har tilknytning til, Schengenreglerne, jf. artikel 3, stk. 1, i tiltrædelsesakten af 2003.

(73) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1725 og afgav en udtalelse den 23. maj 2025 –

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

1. Ved denne forordning indføres der et fælles system for effektiv tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold på medlemsstaternes område (»tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold«), i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder, der anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«) og de generelle principper i EU-retten samt gældende internationale forpligtelser, herunder vedrørende menneskerettigheder.

2. Formålet med denne forordning er at sætte medlemsstaterne i stand til at træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sikre effektive tilbagesendelser af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold under hensyntagen til den samlede tilgang fastsat i artikel 3, artikel 4, litra h), og artikel 5, litra e), i forordning (EU) 2024/1351.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold.

2. Den finder ikke anvendelse på personer, der har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten som defineret i artikel 2, nr. 5), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 ([27]).

3. Denne forordning berører ikke bestemmelserne i forordning (EU) 2024/1351, (EU) 2024/1348 og (EU) 2024/1349.

4. Uden at det berører denne artikels stk. 5, finder denne forordning ikke anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der:

a) er genstand for nægtelse af indrejse ved de ydre grænser i overensstemmelse med artikel 14 i forordning (EU) 2016/399 eller, for så vidt angår medlemsstater, der ikke er bundet af nævnte forordning, nægtes indrejse på en sådan medlemsstats område i overensstemmelse med tilsvarende national ret

b) pågribes eller standses af kompetente myndigheder i forbindelse med en ulovlig passage af en medlemsstats ydre grænse ad land-, sø- eller luftvejen, og som ikke efterfølgende har opnået tilladelse eller ret til ophold i denne medlemsstat

([27]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) (EUT L 77 af 23.3.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/399/oj).

c) er genstand for tilbagesendelse som en strafferetlig sanktion eller som følge af en strafferetlig sanktion i overensstemmelse med national ret

d) er genstand for en udleveringsprocedure.

5. En medlemsstat kan beslutte at anvende denne forordning på en eller flere af de kategorier af tredjelandsstatsborgere, der er omhandlet i stk. 4, litra a)-c). I sådanne tilfælde finder denne forordning anvendelse på disse kategorier af tredjelandsstatsborgere fra den dato, hvor medlemsstaten underretter de øvrige medlemsstater og Kommissionen om sin beslutning.

6. Når en medlemsstat beslutter at anvende denne forordning på tredjelandsstatsborgere, der er genstand for tilbagesendelse som en strafferetlig sanktion, finder artikel 5, 7 og 8 ikke anvendelse.

7. For så vidt angår tredjelandsstatsborgere, der er udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde i overensstemmelse med stk. 4, litra a) eller b), sikrer medlemsstaterne, at deres behandling og beskyttelsesniveau ikke er mindre gunstigt end hvad der er fastsat i artikel 10, stk. 9 og 10, artikel 11, stk. 2 og stk. 6, litra c) og e), artikel 32, stk. 1-6, og artikel 33 og overholder princippet om non-refoulement.

8. Denne forordning finder anvendelse, uden at det berører medlemsstaternes nationale strafferet, navnlig bestemmelser om strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, herunder fængselsstraf, i forbindelse med ulovligt ophold, forudsat at strafferetsplejen og anvendelsen af sådanne sanktioner ikke bringer gennemførelsen af effektive tilbagesendelser i fare.

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

1) »tredjelandsstatsborger«: en person, der ikke er unionsborger i den i artikel 20 i traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde anvendte betydning, og som ikke er en person, der har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten, som defineret i artikel 2, nr. 5), i forordning (EU) 2016/399

2) »ulovligt ophold«: tilstedeværelsen på en medlemsstats område af en tredjelandsstatsborger, som ikke opfylder eller ikke længere opfylder indrejsebetingelserne for tredjelandsstatsborgere som fastsat i artikel 6 i forordning (EU) 2016/399 eller betingelserne for ophold eller bopæl i denne medlemsstat, eller, for så vidt angår medlemsstater, der ikke er bundet af nævnte forordning, betingelser for indrejse, ophold eller bopæl fastsat i tilsvarende national ret

3) »tilbagesendelsesland«: et af følgende:

   a) et tredjeland, der er tredjelandsstatsborgerens oprindelsesland

   b) et tredjeland, der er tredjelandsstatsborgerens forhenværende sædvanlige opholdssted

   c) et transittredjeland på vej til Unionen i overensstemmelse med Unionens eller medlemsstaternes tilbagetagelsesaftaler eller -ordninger

   d) et andet tredjeland end et omhandlet i litra a) og b), hvor tredjelandsstatsborgeren har ret til indrejse og ophold

e) et sikkert tredjeland, hvor en tredjelandsstatsborgers ansøgning om international beskyttelse er blevet afvist som uantagelig i henhold til artikel 38, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2024/1348 eller, for så vidt angår medlemsstater, der ikke er bundet af nævnte forordning, i overensstemmelse med tilsvarende bestemmelser, hvis de har indført sådanne bestemmelser i national ret

f) det første asylland, hvor en tredjelandsstatsborgers ansøgning om international beskyttelse er blevet afvist som uantagelig i henhold til artikel 38, stk. 1, litra a) i forordning (EU) 2024/1348 eller, for så vidt angår medlemsstater, der ikke er bundet af nævnte forordning, i overensstemmelse med tilsvarende bestemmelser, hvis de har indført sådanne bestemmelser i national ret, eller

g) et andet tredjeland end et omhandlet i litra a), b) eller d), med hvilket der er indgået en aftale eller ordning, på grundlag af hvilken tredjelandsstatsborgeren accepteres, i overensstemmelse med denne forordnings artikel 14

4) »afgørelse om tilbagesendelse«: en administrativ eller retslig afgørelse eller retsakt, hvorved det fastslås eller erklæres, at en tredjelandsstatsborgers ophold er ulovligt, og som fastslår eller pålægger en forpligtelse for denne tredjelandsstatsborger til at forlade medlemsstaternes område

5) »tilbagesendelse«: de handlinger, hvorved en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold:

a) frivilligt vender tilbage, som defineret i nr. 8), eller

b) af de kompetente myndigheder sendes ud af medlemsstaterne til et af de tilbagesendelseslande, der er fastlagt i en afgørelse om udsendelse eller, i givet fald, i en afgørelse om tilbagesendelse

6) »afgørelse om udsendelse«: en administrativ eller retslig afgørelse eller retsakt, hvorved det fastslås eller erklæres, at en tredjelandsstatsborger kan udsendes til et eller flere tilbagesendelseslande

7) »udsendelse«: fuldbyrdelse af de kompetente myndigheders afgørelse om tilbagesendelse eller afgørelse om udsendelse ved fysisk transport fra medlemsstaterne til et tilbagesendelsesland

8) »frivillig tilbagevenden«: når en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold foretager en udrejse af medlemsstaternes område på egen hånd, med eller uden bistand, og uden at der er tale om udsendelse, og derved overholder forpligtelsen til at forlade dette område inden for eller efter udløbet af den udrejsefrist, der er fastsat i afgørelsen om tilbagesendelse

9) »forsvinden«: den handling, hvorved en tredjelandsstatsborger ikke forbliver til rådighed for de kompetente administrative eller retslige myndigheder

10) »indrejseforbud«: en administrativ eller retslig afgørelse eller en retsakt, hvorved en tredjelandsstatsborgers indrejse i og ophold på medlemsstaternes område forbydes

11) »tilbagesendelsesoperation«: en operation, der tilrettelægges eller koordineres af en kompetent myndighed eller støttes af Frontex, hvorved tredjelandsstatsborgere fra en eller flere medlemsstater tilbagesendes.

Artikel 4

Grundlæggende rettigheder

Ved anvendelsen af denne forordning handler medlemsstaterne under fuld overholdelse af relevant EU-ret, herunder chartret, af relevant folkeret, af forpligtelserne vedrørende adgang til international beskyttelse, af princippet om non-refoulement og af de grundlæggende rettigheder.

KAPITEL II

TILBAGESENDELSESPROCEDURE

AFDELING 1

TILBAGESENDELSESPROCEDURE

Artikel 5

Afgørelse om tilbagesendelse

1. En afgørelse om tilbagesendelse udstedes af de kompetente myndigheder i en medlemsstat til enhver tredjelandsstatsborger, der opholder sig ulovligt på dens område, idet afgørelsen fastslår eller pålægger en forpligtelse for tredjelandsstatsborgeren til at forlade medlemsstaternes område.

2. Afgørelser om tilbagesendelse:

a) angiver en udrejsefrist, som ikke må overstige 30 dage, inden udløbet af hvilken tredjelandsstatsborgeren skal forlade medlemsstaternes område, eller

b) angiver, at tredjelandsstatsborgeren omgående skal forlade medlemsstaternes område.

Den i litra a) omhandlede udrejsefrist, der ikke må overstiges, kan afkortes som præciseret i national ret.

Medlemsstaterne kan i deres nationale ret fastlægge, under hvilke omstændigheder en tredjelandsstatsborger skal indrømmes en frist for udrejse eller skal pålægges at forlade medlemsstaten omgående.

3. Uanset stk. 2, første afsnit, litra a), kan en afgørelse om tilbagesendelse angive en udrejsefrist, der overstiger 30 dage, under behørig hensyntagen til de særlige omstændigheder i den konkrete sag.

4. De kompetente myndigheder kan forlænge den udrejsefrist, der oprindeligt er anført i en afgørelse om tilbagesendelse, under behørig hensyntagen til de særlige omstændigheder i den konkrete sag, navnlig deltagelse i et tilbagevendelses- og reintegrationsprogram i henhold til artikel 44, stk. 3, eller overholdelse af forpligtelsen til at samarbejde som fastsat i artikel 18.

5. De kompetente myndigheder kan afkorte den udrejsefrist, der oprindeligt er anført i en afgørelse om tilbagesendelse, i tilfælde af manglende overholdelse af forpligtelsen til at samarbejde som fastsat i artikel 18.

6. Den dato, hvorfra udrejsefristen beregnes, fastsættes i henhold til national ret.

7. Afgørelsen om tilbagesendelse skal meddeles skriftligt og indeholde en faktisk og retlig begrundelse. Tredjelandsstatsborgeren underrettes om tilgængelige retsmidler og fristerne for at anvende disse retsmidler. Tredjelandsstatsborgeren underrettes hurtigst muligt om afgørelsen om tilbagesendelse i overensstemmelse med den udstedende medlemsstats nationale ret. Hvis tredjelandsstatsborgerens opholdssted er ukendt, meddeles afgørelsen om tilbagesendelse i overensstemmelse med national ret.

8. De kompetente myndigheder kan beslutte ikke at fremlægge eller kan beslutte at begrænse den i stk. 7 omhandlede faktiske begrundelse, hvis det i national ret fastsættes, at retten til information skal begrænses, eller hvis det er nødvendigt af hensyn til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed og for at forebygge, efterforske, opdage og retsforfølge strafbare handlinger. Med henblik på tredjelandsstatsborgeres adgang til effektive retsmidler underrettes disse i sådanne tilfælde om det væsentligste indhold af grundene for afgørelsen om tilbagesendelse. Forpligtelsen til at underrette tredjelandsstatsborgeren om det væsentligste indhold af grundene omfatter ikke en forpligtelse til at videregive klassificerede informationer.

9. Tilbagesendelseslandet eller -landene kan fastlægges i afgørelsen om tilbagesendelse eller i henhold til artikel 10, stk. 4, forud for gennemførelsen af udsendelsen. Hvis tredjelandsstatsborgeren beslutter at vende frivilligt tilbage til et andet land end det tilbagesendelsesland eller de tilbagesendelseslande, der er fastlagt i afgørelsen om tilbagesendelse elle i afgørelsen om udsendelse, er udstedelse af en ny afgørelse, hvori tilbagesendelseslandet fastlægges, ikke påkrævet.

10. De kompetente myndigheder er ikke afskåret fra at træffe en afgørelse om tilbagesendelse, hvor der er en hindring for udsendelse. Hvor tilbagesendelseslandet er blevet fastlagt i afgørelsen om tilbagesendelse, og der er konstateret en risiko for refoulement, udsættes udsendelsen til det pågældende tilbagesendelsesland i overensstemmelse med artikel 11, stk. 1, litra a).

11. Medlemsstaterne tilvejebringer efter anmodning en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen om tilbagesendelse, herunder oplysninger om tilgængelige retsmidler på et sprog, som tredjelandsstatsborgeren forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå. Med henblik herpå kan de kompetente myndigheder, hvor det er relevant, anvende standardiserede oversættelsesskabeloner eller maskinassisterede eller maskingenererede oversættelses-værktøjer.

12. En afgørelse om tilbagesendelse træffes i den samme retsakt eller i en særskilt retsakt samtidig og sammen med afgørelsen om at bringe en tredjelandsstatsborgers lovlige ophold til ophør eller uden unødigt ophold derefter, og uden at dette berører de proceduremæssige garantier, der er fastsat i kapitel V og andre relevante bestemmelser i EU-retten og folkeretten.

13. Kommissionen vedtager senest den 17. april 2027 en gennemførelsesretsakt for at indføre formularen for den europæiske tilbagesendelsesordre. Den europæiske tilbagesendelsesordre indeholder de vigtigste elementer fra afgørelsen om tilbagesendelse og, hvor det er relevant, afgørelsen om udsendelse. Denne gennemførelsesretsakt vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 47, stk. 2.

14. Når der træffes afgørelse om tilbagesendelse, anvender medlemsstaterne den europæiske tilbagesendelsesordre og gør den tilgængelig via Schengeninformationssystemet i overensstemmelse med forordning (EU) 2018/1860.

15. Senest på datoen for vedtagelsen af den gennemførelsesretsakt, der er omhandlet i stk. 13, begynder medlemsstaterne og Kommissionen og relevante EU-agenturer såsom eu-LISA at indføre de nødvendige retlige og tekniske ordninger for at gøre den europæiske tilbagesendelsesordre tilgængelig gennem Schengeninformationssystemet med henblik på at lette opfyldelsen af forpligtelsen i stk. 14. Kommissionen og relevante EU-agenturer såsom eu-LISA støtter medlemsstaterne, i det omfang det er relevant.

16. Senest den 17. oktober 2027 gennemfører Kommissionen og relevante EU-agenturer såsom eu-LISA foranstaltninger for at sikre muligheden for automatisk behandling af den europæiske tilbagesendelsesordre med henblik på at gøre anvendelsen af artikel 7 mere effektiv.

17. Senest den 17. oktober 2027 underretter medlemsstaterne Kommissionen om de nødvendige retlige og tekniske ordninger, der er indført for at opfylde den forpligtelse, der er omhandlet i stk. 14.

Artikel 6

Undtagelser fra forpligtelsen til at træffe en afgørelse om tilbagesendelse

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder kan beslutte ikke at træffe afgørelse om tilbagesendelse, hvor en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold:

a) overføres til en anden medlemsstat i overensstemmelse med proceduren i artikel 23a i forordning (EU) 2016/399

b) overføres til en anden medlemsstat i henhold til bilaterale aftaler eller ordninger eller på grundlag af samarbejde mellem medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 42

c) er en person, hvis ulovlige ophold opdages i forbindelse med ind- og udrejsekontrol ved udrejse ved den ydre grænse i overensstemmelse med artikel 8 i forordning (EU) 2016/399 eller, for så vidt angår medlemsstater, der ikke er bundet af nævnte forordning, tilsvarende kontrol i overensstemmelse med national ret, idet det så vidt muligt undgås at udsætte den pågældende tredjelandsstatsborgers udrejse.

2. Der træffes ikke afgørelse om tilbagesendelse i tilfælde, hvor tredjelandsstatsborgeren er i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse, et visum til længerevarende ophold eller en anden tilladelse, der giver ret til ophold, udstedt af en anden medlemsstat.

3. I de tilfælde, der er omhandlet i denne artikels stk. 2, kræver medlemsstaten, på hvis område tredjelandsstatsborgeren opholder sig ulovligt, at tredjelandsstatsborgeren omgående rejser til denne anden medlemsstats område. Hvis tredjelandsstatsborgeren ikke efterkommer dette krav, eller hvis tredjelandsstatsborgerens øjeblikkelige udrejse er nødvendig af hensyn til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed, kan den medlemsstat, på hvis område den pågældende tredjelandsstatsborger opholder sig ulovligt, anmode om samarbejde fra de øvrige medlemsstater i henhold til artikel 42 eller træffe en afgørelse om tilbagesendelse i overensstemmelse med artikel 5.

4. Der træffes ikke afgørelse om tilbagesendelse i tilfælde, hvor proceduren fastlagt i artikel 7 finder anvendelse.

Artikel 7

Anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om tilbagesendelse truffet af en anden medlemsstat

1. Den medlemsstat, hvor tredjelandsstatsborgeren opholder sig ulovligt (»fuldbyrdende medlemsstat«), kan anerkende og fuldbyrde en eksigibel afgørelse om tilbagesendelse og, hvor det er relevant, en afgørelse om udsendelse, som en anden medlemsstat (»udstedende medlemsstat«) har truffet over for den pågældende tredjelandsstatsborger i henhold til artikel 5, stk. 1, og artikel 10, stk. 3. Denne fuldbyrdelse baseres på de oplysninger, der er tilgængelige i den europæiske tilbagesendelsesordre, og foretages i overensstemmelse med nationale regler og de procedurer, der er fastsat i artikel 10.

2. Det kræves ikke, at anerkendelsen tager form af en administrativ procedure. Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at udstede administrative afgørelser med henblik på anerkendelse.

3. Hvor en medlemsstat ikke anerkender eller fuldbyrder en afgørelse om tilbagesendelse eller en afgørelse om udsendelse i henhold til stk. 1, træffer denne medlemsstat en afgørelse om tilbagesendelse på de betingelser, der er fastsat i artikel 5, eller en afgørelse om udsendelse i henhold til artikel 10, stk. 3.

4. Hvor en medlemsstat anerkender eller fuldbyrder en afgørelse om tilbagesendelse eller en afgørelse om udsendelse i henhold til stk. 1, suspenderer den udsendelse, hvis virkningerne af afgørelsen om tilbagesendelse eller afgørelsen om udsendelse suspenderes i den udstedende medlemsstat, og kan træffe en afgørelse om tilbagesendelse på de betingelser, der er fastsat i artikel 5.

5. Hvor den udstedende medlemsstat suspenderer eller trækker afgørelsen om tilbagesendelse tilbage, eller hvor en administrativ myndighed eller en ret annullerer afgørelsen om tilbagesendelse, træffer den fuldbyrdende medlemsstat en afgørelse om tilbagesendelse på de betingelser, der er fastsat i artikel 5.

6. Den udstedende medlemsstat giver efter anmodning den fuldbyrdende medlemsstat alle tilgængelige data og dokumenter, der er nødvendige med henblik på tilbagesendelse eller udsendelse, i overensstemmelse med forordning (EU) 2018/1860.

7. Anvendelsen af denne artikel berører ikke anvendelsen af undtagelserne i artikel 6.

8. Senest på datoen for vedtagelsen af den gennemførelsesretsakt, der er omhandlet i artikel 5, stk. 13, begynder medlemsstaterne at indføre forberedende skridt, der kan lette anerkendelsen af afgørelser om tilbagesendelse eller afgørelser om udsendelse truffet af en anden medlemsstat, herunder, hvor det er relevant, retlige og tekniske ordninger i deres nationale systemer, ændringer af nationale IT-systemer, relevant uddannelse og pilotprojektaktiviteter.

9. Senest den 17. oktober 2029 vurderer Kommissionen gennemførelsen af gensidig anerkendelse i henhold til denne artikels stk. 1, navnlig for så vidt angår:

a) hvorvidt de i artikel 5, stk. 15, omhandlede retlige og tekniske ordninger, der gør den europæiske tilbagesendelsesordre tilgængelig gennem Schengeninformationssystemet, er indført af medlemsstaterne og er effektive

b) hvorvidt de retlige og tekniske ordninger til at sikre automatisk håndtering af den i artikel 5, stk. 16, omhandlede europæiske tilbagesendelsesordre er indført af medlemsstaterne

c) effektiviteten af anerkendelsen og fuldbyrdelsen af afgørelser om tilbagesendelse og afgørelser om udsendelse

d) byrden på de retslige og administrative nationale systemer som følge heraf og

e) resultaterne af relevante uddannelses- og pilotprojektaktiviteter.

10. På grundlag af den vurdering, der er omhandlet i stk. 9, forelægger Kommissionen, hvor det er relevant, lovgivningsmæssige forslag, herunder eventuelle målrettede ændringer for at sikre effektiv tilbagesendelse, med henblik på at indføre obligatorisk anerkendelse og fuldbyrdelse af eksigible afgørelser om tilbagesendelse og afgørelser om udsendelse, der er truffet af en anden medlemsstat. Hvor Kommissionen ikke forelægger et forslag, redegør den for begrundelsen for, hvorfor den ikke gør det.

AFDELING 2

INDREJSEFORBUD

Artikel 8

Udstedelse af et indrejseforbud

1. Afgørelser om tilbagesendelse skal ledsages af et indrejseforbud, når:

a) tredjelandsstatsborgeren er genstand for udsendelse i overensstemmelse med artikel 10

b) forpligtelsen til at forlade medlemsstaternes område ikke er opfyldt inden for de frister, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 5, eller

c) tredjelandsstatsborgeren udgør en sikkerhedsrisiko, i den i artikel 13 anvendte betydning.

2. I andre tilfælde end dem, der er nævnt i stk. 1, kan kompetente myndigheder knytte et indrejseforbud til en afgørelse om tilbagesendelse eller en afgørelse om udsendelse under hensyntagen til de relevante omstændigheder, navnlig i hvor høj grad tredjelandsstatsborgeren samarbejder.

3. Indrejseforbuddet udstedes skriftligt som en del af afgørelsen om tilbagesendelse eller som en del af afgørelsen om udsendelse eller særskilt. Indrejseforbuddet meddeles tredjelandsstatsborgeren på et sprog, som vedkommende forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå. Med henblik herpå kan de kompetente myndigheder, hvor det er relevant, anvende standardiserede oversættelsesskabeloner eller maskinassisterede eller maskingenererede oversættelsesværktøjer.

4. De kompetente myndigheder kan uden at træffe en afgørelse om tilbagesendelse pålægge et indrejseforbud til en tredjelandsstatsborger, der har opholdt sig ulovligt på medlemsstaternes område, og hvis ulovlige ophold opdages i forbindelse med ind- og udrejsekontrol, der foretages ved udrejse i overensstemmelse med artikel 8 i forordning (EU) 2016/399, eller, for så vidt angår medlemsstater, der ikke er bundet af nævnte forordning, tilsvarende kontrol i overensstemmelse med national ret. Indrejseforbuddet kan i disse tilfælde pålægges og meddeles, efter at tredjelandsstatsborgeren har forladt medlemsstatens område, idet det så vidt muligt undgås at udsætte den pågældende tredjelandsstatsborgers udrejse.

5. Hvor en tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold forlader medlemsstaternes område, inden der er truffet en afgørelse om tilbagesendelse, kan de kompetente myndigheder pålægge et indrejseforbud uden at træffe en afgørelse om tilbagesendelse.

6. Hvis grundene til at udstede et indrejseforbud er opstået, efter at der er truffet en afgørelse om tilbagesendelse, kan de kompetente myndigheder pålægge et indrejseforbud uden at træffe en ny afgørelse om tilbagesendelse.

7. De kompetente myndigheder kan undlade at udstede et indrejseforbud i konkrete sager af humanitære hensyn, hvis tredjelandsstatsborgeren er offer for menneskehandel, eller hvis tredjelandsstatsborgeren samarbejder behørigt med de kompetente myndigheder, herunder ved at tilmelde sig et tilbagesendelses- og reintegrationsprogram.

8. Varigheden af indrejseforbuddet fastlægges under behørig hensyntagen til alle relevante omstændigheder i den konkrete sag til højst ti år. Uden at det berører artikel 13, stk. 5, litra a), kan der af behørigt underbyggede årsager udstedes et indrejseforbud på højst 20 år, når det anses for nødvendigt for at forhindre tredjelandsstatsborgeren i at indrejse på medlemsstaternes område.

9. Indrejseforbuddet løber fra den dato, hvor tredjelandsstatsborgeren har forladt medlemsstaternes område.

Artikel 9

Ophævelse, suspension eller afkortning af varigheden af et indrejseforbud

1. Et indrejseforbud kan ophæves, suspenderes eller have sin varighed afkortet af den udstedende medlemsstats kompetente myndighed, hvis tredjelandsstatsborgeren påviser, at vedkommende frivilligt er vendt tilbage, uden at dette dog berører stk. 2 og 3.

2. Den udstedende medlemsstats kompetente myndighed kan, hvor den finder det hensigtsmæssigt, ophæve, suspendere eller afkorte varigheden af et indrejseforbud i begrundede konkrete sager, herunder af humanitære hensyn, under hensyntagen til alle relevante omstændigheder, uden at dette dog berører stk. 3.

3. En tredjelandsstatsborger kan indgive en behørigt begrundet anmodning om ophævelse, suspension eller afkortning af varigheden af et indrejseforbud, forudsat at tredjelandsstatsborgeren er udrejst fra medlemsstaternes område, uden at dette dog berører stk. 4.

4. En tredjelandsstatsborger, der har fået udstedt et indrejseforbud på over ti år i overensstemmelse med artikel 8, stk. 8, eller artikel 13, stk. 5, litra a), kan ti år efter sin udrejse fra medlemsstaternes område anmode den udstedende medlemsstat om at tage op til fornyet overvejelse, hvorvidt indrejseforbuddet skal ophæves, suspenderes eller afkortes under behørig hensyntagen til alle relevante omstændigheder, herunder, hvor det er relevant, om tredjelandsstatsborgeren fortsat udgør en sikkerhedsrisiko i den i artikel 13 anvendte betydning, og om indrejseforbuddet fortsat er nødvendigt for at forhindre den pågældende tredjelandsstatsborger i at indrejse på medlemsstaternes område. Anmodningen om fornyet overvejelse skal være behørigt begrundet.

5. Medlemsstaterne kan gøre ophævelsen af et indrejseforbud betinget af, at omkostningerne ved udsendelsen af tredjelandsstatsborgeren godtgøres.

AFDELING 3

FULDBYRDELSE AF AFGØRELSER OM TILBAGESENDELSE

Artikel 10

Udsendelse

1. Medlemsstaterne træffer alle de nødvendige foranstaltninger til at udsende en tredjelandsstatsborger, der er omfattet af en afgørelse om tilbagesendelse eller en afgørelse om udsendelse, hvor:

a) tredjelandsstatsborgeren ikke har opfyldt forpligtelsen til at forlade medlemsstaternes område i overensstemmelse med artikel 5

b) tredjelandsstatsborgeren ikke samarbejder med de kompetente myndigheder

c) tredjelandsstatsborgeren er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 13

d) tredjelandsstatsborgeren er taget til en anden medlemsstat uden tilladelse, herunder i den periode, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 5

e) de kompetente myndigheder finder, at udsendelse er nødvendig og forholdsmæssig, således som det fremgår af national ret, af andre årsager end dem, der er opført i litra a)-d).

2. Intet i denne forordning er til hinder for, at medlemsstaterne tillader eller faciliterer en frivillig tilbagevenden for en tredjelandsstatsborger, som på anden måde er genstand for udsendelse i henhold til stk. 1, navnlig hvor det anses for at føre til en hurtigere og mere effektiv tilbagesendelse.

3. En afgørelse om udsendelse kan træffes af de kompetente myndigheder over for enhver tredjelandsstatsborger, der er genstand for tilbagesendelse. Hvis der træffes en afgørelse om udsendelse, skal den være skriftlig og kan indgå i den samme afgørelse som afgørelsen om tilbagesendelse eller som en særskilt administrativ eller retslig afgørelse eller retsakt eller som en del af en anden administrativ eller retslig afgørelse.

4. Hvis der endnu ikke er fastlagt et tilbagesendelsesland, eller hvis dette adskiller sig fra det tidligere fastlagte tilbagesendelsesland, fastlægger den kompetente myndighed et eller flere tilbagesendelseslande i afgørelsen om tilbagesendelse eller afgørelsen om udsendelse, inden udsendelsen gennemføres.

5. Hvor der træffes en afgørelse om udsendelse, skal den indeholde faktiske og retlige begrundelser. Tredjelandsstatsborgeren underrettes om tilgængelige retsmidler og fristerne for at anvende disse retsmidler. Afgørelsen om udsendelse meddeles tredjelandsstatsborgeren hurtigst muligt i overensstemmelse med den udstedende medlemsstats nationale ret.

6. Hvor der træffes en afgørelse om udsendelse, får tredjelandsstatsborgeren efter anmodning en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i denne afgørelse, herunder oplysninger om tilgængelige retsmidler, på et sprog, som tredjelandsstatsborgeren forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå. Med henblik herpå kan de kompetente myndigheder, hvor det er relevant, anvende standardiserede oversættelsesskabeloner eller maskinassisterede eller maskingenererede oversættelsesværktøjer.

7. Når tredjelandsstatsborgeren angiver, eller medlemsstatens myndigheder får kendskab til, relevante indikationer på, at udsendelsen ville krænke non-refoulement-princippet, henviser de kompetente myndigheder tredjelandsstatsborgeren til den relevante procedure, herunder, i givet fald, asylproceduren i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1348 eller, for så vidt angår medlemsstater, der ikke er bundet af nævnte forordning, i overensstemmelse med tilsvarende bestemmelser, hvis de har indført sådanne bestemmelser i national ret, eller vurderer i overensstemmelse med national ret, hvorvidt udsendelsen overholder non-refoulement-princippet. Den pågældende tredjelandsstatsborger fremlægger hurtigst muligt alle relevante oplysninger vedrørende sine personlige forhold for at underbygge sin påstand om, at udsendelsen ville krænke princippet om non-refoulement. De kompetente myndigheder kan basere sig på eller tage hensyn til enhver tidligere vurdering af risikoen for refoulement af den pågældende tredjelandsstatsborger. Enhver yderligere vurdering af, om der er risiko for refoulement, må kun foretages, hvis nye, relevante oplysninger er blevet underbygget.

8. Medlemsstaterne kan beslutte, at princippet om non-refoulement kan vurderes af en anden myndighed end den kompetente myndighed, der udsteder eller håndhæver afgørelsen om tilbagesendelse.

9. Tvangsforanstaltninger, der træffes for at sikre udsendelse, skal være nødvendige og forholdsmæssige og må under ingen omstændigheder overstige tærsklen for rimelig magtanvendelse. De skal gennemføres i henhold til national ret under overholdelse af de grundlæggende rettigheder og med behørig respekt for den pågældende tredjelandsstatsborgers værdighed og fysiske integritet.

10. Ved gennemførelsen af udsendelser med fly tager medlemsstaterne hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med samlet udsendelse med fly, der er fastsat i bilaget til beslutning 2004/573/EF ([28]).

Artikel 11

Betingelser for udsættelse af udsendelse

1. Udsendelse i henhold til artikel 10 skal udsættes i følgende tilfælde:

a) når det ville krænke princippet om non-refoulement, eller

b) når og så længe afgørelsen om tilbagesendelse er suspenderet i overensstemmelse med artikel 28.

2. Udsendelse i henhold til artikel 10 kan udsættes under hensyntagen til de særlige omstændigheder i den konkrete sag. Hvor der er risiko for forsvinden, kan der træffes yderligere foranstaltninger i henhold til nærværende artikels stk. 7.

3. Hvis tredjelandsstatsborgeren anmoder om udsættelse af udsendelsen, skal anmodningen behørigt underbygges.

([28]) Rådets beslutning 2004/573/EF af 29. april 2004 om tilrettelæggelse af samlet udsendelse med fly fra to eller flere medlemsstaters område af tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af individuelle afgørelser om udsendelse (EUT L 261 af 6.8.2004, s. 28, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2004/573/oj).

4. Medlemsstaterne giver den pågældende tredjelandsstatsborger en skriftlig bekræftelse af udsættelsen i overensstemmelse med stk. 1 eller 2 og af vedkommendes rettigheder under udsættelsen. En oversættelse af bekræftelsen kan meddeles tredjelandsstatsborgeren mundtligt på et sprog, som vedkommende forstår eller med rimelighed formodes at forstå, herunder ved brug af tolketjenester.

5. Udsættelsen af udsendelsen tages op til revision, i tilfælde af at de relevante omstændigheder ændrer sig.

6. Der skal i de perioder, hvor udsendelsen er blevet udsat, tages hensyn til følgende vedrørende tredjelandsstatsborgerens situation, herunder tredjelandsstatsborgerens overholdelse af forpligtelserne fastsat i denne forordning:

a) basale behov

b) familiens enhed med familiemedlemmer, der befinder sig på medlemsstatens område

c) akut lægebehandling og nødvendig behandling af sygdom

d) mindreåriges adgang til grunduddannelsessystemet afhængigt af varigheden af deres ophold

e) sårbare personers særlige behov.

7. Hvis udsendelsen udsættes, kan foranstaltningerne i artikel 18, 23 og 29 finde anvendelse, når betingelserne er opfyldt.

Artikel 12

Overvågning af udsendelse

Medlemsstaterne sørger for en uafhængig ordning for overvågning af udsendelse. Medlemsstaterne kan basere sig på eksisterende overvågningsmekanismer såsom strukturer og ekspertise, der er oprettet i henhold til forordning (EU) 2024/1356, alt efter hvad der er relevant med henblik på denne artikel.

Artikel 13

Tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere, der udgør en sikkerhedsrisiko

1. Denne artikel finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere, hvor:

a) de udgør en trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed, herunder hvor de er genstand for en indberetning i henhold til artikel 24, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1861 ([29])

b) der er rimelig grund til at antage, at de har begået en alvorlig strafbar handling som omhandlet i artikel 2, stk. 2, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA ([30]) eller har begået en lovovertrædelse, der indebærer en straf bestående af frihedsberøvelse på mindst to år i henhold til national ret, eller har begået flere lovovertrædelser, der hver indebærer en straf bestående af frihedsberøvelse på mindst ét år i henhold til national ret

([29]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1861 af 28. november 2018 om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på området ind- og udrejsekontrol, om ændring af konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen og om ændring og ophævelse af forordning (EF) nr. 1987/2006 (EUT L 312 af 7.12.2018, s. 14, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1861/oj).

([30]) Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne – Erklæringer fra en række medlemsstater i forbindelse med rammeafgørelsens vedtagelse (EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2002/584/oj).

c) der er rimelig grund til at antage, at de er involveret i en af de lovovertrædelser, der er omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 ([31])

d) der er rimelig grund til at antage, at de har til hensigt at begå en lovovertrædelse omhandlet i dette stykkes litra b) og c) på en medlemsstats område

e) der er rimelig grund til at antage, at de udgør en anden sikkerhedstrussel som identificeret i henhold til national ret.

2. Stk. 1, litra b), c) og d), finder også anvendelse på tredjelandsstatsborgere, hvor der er rimelig grund til at antage, at de har tilskyndet til eller på anden måde deltaget i at begå de i disse litraer omhandlede forbrydelser eller handlinger.

3. Tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af denne artikels anvendelsesområde, er genstand for udsendelse i overensstemmelse med artikel 10.

4. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at afgørelser om tilbagesendelse vedrørende tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af denne artikels anvendelsesområde, behandles og fuldbyrdes som en prioritet.

5. Uanset de relevante bestemmelser i denne forordning kan tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af denne artikel:

a) omfattes af et indrejseforbud udstedt i overensstemmelse med artikel 8, som overstiger den maksimale varighed, der er fastsat i artikel 8, stk. 8, eller et indrejseforbud af ubegrænset varighed, hvor det er begrundet og står i et rimeligt forhold til den sikkerhedsrisiko, som tredjelandsstatsborgeren udgør; i så fald finder artikel 9, stk. 4, anvendelse

b) frihedsberøves i overensstemmelse med artikel 29, stk. 3, litra c)

c) frihedsberøvet i fængsler og i videst muligt omfang holdt adskilt fra almindelige indsatte

d) frihedsberøves i yderligere perioder, der overstiger den maksimale varighed, der er omhandlet i artikel 30, stk. 3, og som fastlægges af en ret under hensyntagen til omstændighederne i den konkrete sag, og som prøves af en ret mindst hver tredje måned.

6. Når den trussel mod den offentlige orden, mod den offentlige sikkerhed eller mod den nationale sikkerhed, som tredjelandsstatsborgere omhandlet i stk. 1, litra a), udgør, ikke kan afhjælpes effektivt i henhold til denne artikel, kan medlemsstaterne fastsætte andre foranstaltninger i henhold til national ret. Medlemsstaterne sikrer, at foranstaltningen, når den relevante afgørelse træffes, er nødvendig og forholdsmæssig under hensyntagen til alvoren af denne trussel eller den fare, som den pågældende person udgør.

7. Medlemsstaterne kan basere sig på en eksisterende grundig sikkerhedsvurdering af alle relevante omstændigheder, som de kompetente myndigheder har foretaget i tidligere faser, herunder i forbindelse med asyl-, visum- og grænsekontrolprocedurer, herunder screeningprocedurer.

([31]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA (EUT L 88 af 31.3.2017, s. 6, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/541/oj).

Artikel 14

Tilbagesendelse til et tredjeland, med hvilket der er indgået en aftale eller ordning

1. Tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold til et tilbagesendelsesland omhandlet i artikel 3, nr. 3), litra g), kræver, at der indgås en aftale eller ordning med dette tredjeland. En sådan aftale eller ordning kan kun indgås med et tredjeland, der overholder internationale menneskerettighedsstandarder og -principper i overensstemmelse med folkeretten, herunder princippet om non-refoulement.

2. En aftale eller ordning indgået i henhold til stk. 1 skal indeholde følgende:

a) de procedurer, der skal gælde for tilbagesendelsen af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold fra medlemsstaterne til det i artikel 3, nr. 3, litra g), omhandlede tilbagesendelsesland

b) betingelserne for tredjelandsstatsborgerens ophold i det i artikel 3, nr. 3, litra g), omhandlede tilbagesendelsesland, herunder de respektive forpligtelser og ansvarsområder for parterne i aftalen eller ordningen

c) tredjelandets forpligtelser, der er omhandlet i stk. 1, andet punktum

d) konsekvenserne af overtrædelser af denne aftale eller ordning eller af en væsentlig ændring, der har en negativ indvirkning på situationen i det i artikel 3, nr. 3, litra g), omhandlede tilbagesendelsesland.

3. Hvor en aftale eller ordning indgået i henhold til denne artikels stk. 1 indeholder bestemmelser om den videre tilbagesendelse til et tilbagesendelsesland som omhandlet i artikel 3, nr. 3, litra a)-d), skal aftalen eller ordningen ud over nærværende artikels stk. 2 fastsætte følgende:

a) konsekvenserne i tilfælde af, at videre tilbagesendelse ikke er mulig

b) de respektive forpligtelser og ansvarsområder for parterne i denne aftale eller ordning

c) konsekvenserne af en væsentlig ændring, der har en negativ indvirkning på situationen i det i artikel 3, stk. 3, litra g), omhandlede tilbagesendelsesland

d) et uafhængigt organ eller en uafhængig mekanisme til at overvåge med den effektive anvendelse af aftalen eller ordningen.

En aftale eller ordning i henhold til dette stykkes første afsnit kan omfatte betingelserne for frihedsberøvelse i det i artikel 3, stk. 3, litra g), omhandlede tilbagesendelsesland.

4. Medlemsstaterne underretter på et passende tidspunkt de relevante medlemsstater om forhandlingerne om en aftale eller ordning som omhandlet i stk. 1 med et tredjeland, der har en fælles grænse med disse medlemsstater. Medlemsstaterne underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstater om eventuelle bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger, der er indgået i overensstemmelse med stk. 1, inden de træder i kraft, eller, hvis en aftale eller ordning skal anvendes midlertidigt, inden påbegyndelsen af den midlertidige anvendelse heraf. Kommissionen og de øvrige medlemsstater underrettes også om eventuelle efterfølgende ændringer eller ophør af sådanne aftaler eller ordninger.

5. Uledsagede mindreårige sendes ikke tilbage til et i artikel 3, stk. 3, litra g), omhandlet tilbagesendelsesland i henhold til en aftale eller ordning, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1.

AFDELING 4

TILBAGESENDELSE AF MINDREÅRIGE

Artikel 15

Barnets tarv

Barnets tarv skal være det primære hensyn ved anvendelsen af denne forordning.

Artikel 16

Aldersvurdering af mindreårige

1. Hvis der som følge af en tredjelandsstatsborgers udsagn, tilgængelig dokumentation eller andre relevante indikationer hersker tvivl om, hvorvidt vedkommende er mindreårig, kan den kompetente myndighed foretage en aldersvurdering i overensstemmelse med EU-retten eller national ret. Med henblik på en sådan aldersvurdering kan den kompetente myndighed tage hensyn til proceduren i artikel 25 i forordning (EU) 2024/1348.

2. Den kompetente myndighed kan basere sig på en eksisterende aldersvurdering, der er foretaget i tidligere faser af tilbagesendelsesproceduren eller i andre relevante procedurer.

3. En medlemsstat kan anerkende resultaterne fra en anden medlemsstats aldersvurdering, hvor denne aldersvurdering blev foretaget under overholdelse af EU-retten.

4. Et afslag på at lade sig underkaste en aldersvurdering, herunder en lægeundersøgelse, er ikke til hinder for, at den kompetente myndighed kan fortsætte tilbagesendelsesproceduren. Et sådant afslag må kun betragtes som en afkræftelig formodning om, at tredjelandsstatsborgeren ikke er mindreårig.

Artikel 17

Tilbagesendelse af uledsagede mindreårige

1. Bistand fra andre relevante organer end de myndigheder, der er ansvarlige for at sikre tilbagesendelse, skal ydes i overensstemmelse med barnets tarv.

2. Der udnævnes en repræsentant eller en person, der er udpeget til at varetage barnets tarv, til, alt efter hvad der er relevant, at repræsentere, bistå eller handle på vegne af en uledsaget mindreårig i forbindelse med tilbagesendelsesprocessen. Det sikres, at den udnævnte repræsentant er behørigt uddannet i børnevenlig og alderssvarende kommunikation, og at vedkommende kan kommunikere, herunder ved brug af tolketjenester, på et sprog, som den mindreårige forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå. Denne person kan være den person, der er udpeget til midlertidigt at fungere som repræsentant i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1346 ([32]), hvis personen er blevet udpeget i overensstemmelse med nævnte direktivs artikel 27.

3. Den uledsagede mindreårige høres enten direkte eller gennem den i stk. 2 omhandlede repræsentant eller person, herunder i forbindelse med fastlæggelse af, hvad der er barnets tarv. Senest inden en uledsaget mindreårig udsendes fra en medlemsstats område, sikrer denne medlemsstats myndigheder, at vedkommende sendes tilbage til et familiemedlem, til en udpeget værge eller til passende modtagelsesfaciliteter i tilbagesendelseslandet.

([32]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2024/1346 af 14. maj 2024 om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (EUT L, 2024/1346, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj).

KAPITEL III

TREDJELANDSSTATSBORGERES FORPLIGTELSER

Artikel 18

Pligt til at samarbejde

1. Tredjelandsstatsborgere skal overholde forpligtelsen til at forlade medlemsstaternes område, og de er forpligtet til at samarbejde med medlemsstaternes kompetente myndigheder i alle faser af tilbagesendelsesproceduren.

2. Tredjelandsstatsborgere skal uden unødigt ophold give de kompetente myndigheder oplysninger om alle ændringer i deres individuelle situation, der er relevante med henblik på denne forordning.

3. Tredjelandsstatsborgere, uden at det berører forpligtelsen til at forlade medlemsstaternes område:

a) skal forblive til rådighed for de kompetente myndigheder på den medlemsstats område, der er kompetent med hensyn til den tilbagesendelsesprocedure, som tredjelandsstatsborgere er omfattet af, ikke forsvinde, herunder til en anden medlemsstat, og møde op ved udrejsen med henblik på transport med henblik på tilbagesendelse som fastlagt af den kompetente myndighed

b) må ikke fysisk eller verbalt hindre tilbagesendelsen

c) skal uden unødigt ophold fremlægge alle oplysninger og alle fysiske og digitale dokumenter og al fysisk og digital dokumentation, herunder kopier og elektroniske registreringer heraf, som de er i besiddelse af eller med rimelighed formodes at være i stand til at opnå, og som er relevante for at fastslå eller kontrollere deres identitet eller nationalitet, eller som på anden måde er relevant i forbindelse med tilbagesendelsesproceduren, navnlig ved at give de kompetente myndigheder et identitets- eller rejsedokument eller samarbejde om at opnå et identitets- eller rejsedokument

d) må ikke tilintetgøre, tilbageholde eller på anden måde bortskaffe oplysninger, dokumenter og dokumentation omhandlet i litra c), anvende kaldenavne med svigagtig hensigt, give andre urigtige oplysninger mundtligt eller skriftligt eller på anden måde vildlede myndighederne eller svigagtigt modsætte sig tilbagesendelsesproceduren

e) skal give en forklaring, i tilfælde af at de ikke er i besiddelse af et identitets- eller rejsedokument

f) skal oplyse, hvilke tredjelande de har været i transit i, de anvendte rejseruter eller andre tredjelande, som de kan have andre forbindelser til og som kunne lette tilbagesendelse

g) skal afgive biometriske oplysninger som defineret i EU- og national ret, herunder artikel 2, stk. 1, litra s), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1358 ([33])

h) skal overholde transportvirksomheders rejsekrav og tredjelandsmyndigheders indrejsekrav, herunder sundhedskrav, når sådanne krav generelt pålægges internationale rejsende

([33]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1358 af 14. maj 2024 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af biometriske oplysninger med henblik på effektiv anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 og (EU) 2024/1350 og Rådets direktiv 2001/55/EF og på identificering af tredjelandsstatsborgere og statsløse med ulovligt ophold og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/818 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 (EUT L, 2024/1358, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1358/oj).

i) skal efter anmodning fra de kompetente myndigheder fremlægge præcise kontaktoplysninger, herunder nuværende bopæl, adresse, telefonnummer, hvor de kan kontaktes, og, hvor de har en sådan, en e-mailadresse

j) skal uden unødigt ophold give oplysninger om eventuelle ændringer af de kontaktoplysninger, der er omhandlet i litra i)

k) overholde enhver foranstaltning pålagt i henhold til artikel 20, stk. 1, og artikel 23, stk. 1, under hele tilbagesendelsesproceduren

l) skal fremlægge alle påkrævede oplysninger og erklæringer i forbindelse med anmodninger, der indgives til relevante tredjelandes kompetente myndigheder med henblik på fremskaffelse af rejsedokumenter, og, i det omfang det er nødvendigt, samarbejde med disse tredjelandsmyndigheder

m) skal give personligt møde eller give møde pr. videokonference, som krævet af de kompetente myndigheder, for de kompetente nationale myndigheder eller tredjelandsmyndigheder på den lokalitet, som disse myndigheder har angivet, med henblik på at erhverve rejsedokumenter og fastslå deres identitet eller nationalitet

n) skal, hvor de kompetente myndigheder kræver det, deltage i rådgivning vedrørende tilbagesendelse og reintegration

o) skal overholde andre relevante yderligere foranstaltninger i forbindelse med tilbagesendelse i henhold til national ret.

De forpligtelser, der pålægges tredjelandsstatsborgeren i henhold til denne artikel, berører ikke forpligtelser og foranstaltninger, der ikke vedrører tilbagesendelse, i henhold til national ret.

4. De i stk. 3, litra c), omhandlede oplysninger, dokumenter og dokumentation eller, hvis de ikke foreligger, kopier og elektroniske registreringer heraf skal navnlig omfatte tredjelandsstatsborgeres erklæringer og al dokumentation, som de er i besiddelse af, vedrørende:

a) deres navn, fødselsdato og fødested, køn og nationalitet eller nationaliteter eller det forhold, at de er statsløse

b) deres familiemedlemmer og andre personoplysninger om tredjelandsstatsborgeren, hvis det er relevant for gennemførelsen af tilbagesendelsesproceduren eller for fastlæggelsen af tilbagesendelseslandet

c) typen og antallet af og gyldighedsperioden og udstedelseslandet for tredjelandsstatsborgeres identitets- eller rejsedokumenter og andre dokumenter, som de har fremlagt, og som den kompetente myndighed anser for relevante med henblik på at identificere dem, gennemføre tilbagesendelsesproceduren og fastlægge tilbagesendelseslandet

d) enhver opholdstilladelse eller anden tilladelse, der giver tredjelandsstatsborgere ret til ophold, udstedt af en anden medlemsstat eller af et tredjeland

e) enhver afgørelse om tilbagesendelse, enhver afgørelse om udsendelse eller ethvert indrejseforbud udstedt af en anden medlemsstat

f) land eller lande og tidligere bopælssted eller bopælssteder, rejseruter, lande, som de har rejst igennem, samt rejsedokumentation.

5. Hvor de kompetente myndigheder beslutter at beholde alle dokumenter, der er nødvendige med henblik på tilbagesendelse som omhandlet i stk. 3, litra c), sikrer de, at tredjelandsstatsborgeren uden unødigt ophold modtager fotokopier eller andet passende bevis for opbevaring af dokumenterne. I tilfælde af frivillig tilbagevenden giver de kompetente myndigheder sådanne dokumenter tilbage til tredjelandsstatsborgeren enten ved afrejsen eller ved ankomsten til tredjelandet.

6. Tredjelandsstatsborgeren skal kunne kontaktes ved hjælp af kommunikationsmidler som defineret i national ret. Medlemsstaterne fastsætter i national ret kommunikationsmetoden og det tidspunkt, hvor meddelelsen anses for at være modtaget af og givet til tredjelandsstatsborgeren, eller gør brug af digitale systemer, der er udviklet og/eller støttet af medlemsstaterne eller Unionen, med henblik på sådan kommunikation.

Artikel 19

Risiko for forsvinden

1. Der er i en konkret sag risiko for forsvinden, medmindre andet bevises, hvor et eller flere af følgende kriterier er opfyldt:

a) tredjelandsstatsborgeren er uden tilladelse indrejst i eller taget til en medlemsstats område, herunder efter transit gennem et tredjeland, eller har forsøgt at gøre det

b) tredjelandsstatsborgeren er genstand for en afgørelse om tilbagesendelse, der er truffet af en anden medlemsstat end den, på hvis område vedkommende i øjeblikket opholder sig ulovligt, herunder som konstateret via indberetninger i Schengeninformationssystemet i henhold til forordning (EU) 2018/1860

c) tredjelandsstatsborgeren overholder ikke en eller flere af de foranstaltninger, der er pålagt i overensstemmelse med artikel 20, stk. 1, og artikel 22, eller udtrykker eller udviser hensigt herom

d) tredjelandsstatsborgeren er på ny indrejst på medlemsstaternes område i strid med et gyldigt indrejseforbud.

2. I tilfælde, der ikke er omfattet af stk. 1, fastlægges risikoen for forsvinden på grundlag af en samlet vurdering af omstændighederne i den konkrete sag. Vurderingen skal tage hensyn til et eller flere af følgende kriterier vedrørende den pågældende tredjelandsstatsborger med ulovligt ophold:

a) intet opholdssted, ingen fast bopæl eller ingen pålidelig adresse

b) manglende overholdelse af forpligtelsen til at forlade medlemsstaternes område inden for udrejsefristen som fastsat i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, litra a)

c) hvor udrejsen er nært forestående, der er grunde til at tro, at tredjelandsstatsborgeren har til hensigt at overtræde forpligtelsen til at samarbejde som fastlagt i artikel 18, stk. 3, litra a)

d) anvendelse af falske eller forfalskede identitets- eller rejsedokumenter, opholdstilladelser eller visa eller dokumenter, der godtgør betingelserne for indrejse, tilintetgørelse eller på anden måde bortskaffelse af sådanne dokumenter, anvendelse af kaldenavne med svigagtig hensigt, afgivelse af andre urigtige oplysninger mundtligt eller skriftligt, eller på anden måde svigagtigt at modsætte sig tilbagesendelses- eller tilbagetagelsesproceduren

e) manglende deltagelse i rådgivning vedrørende tilbagesendelse og reintegration, hvor det er krævet af de kompetente myndigheder

f) mangel på social forankring, navnlig manglende familiemæssig tilknytning og utilstrækkelige subsistensmidler

g) manglende overholdelse af forpligtelserne i henhold til artikel 18, stk. 3, litra a)-d), f), h), k), l) og m), herunder manglende samarbejde med hensyn til at indhente rejsedokumenter

h) andre kriterier end dem, der er fastsat i litra a)-g), hvor det er fastsat i national ret.

KAPITEL IV

FORANSTALTNINGER TIL FREMME AF TILBAGESENDELSE OG ALTERNATIVER TIL FRIHEDSBERØVELSE

Artikel 20

Til rådighed med henblik på tilbagesendelsesprocessen

1. Med henblik på at forberede og sikre en effektiv tilbagesendelse eller yderligere tilskynde til overholdelse af forpligtelsen til at forlade medlemsstaternes område og til at samarbejde kan medlemsstaterne pålægge tredjelandsstatsborgeren en eller flere af følgende foranstaltninger:

a) forpligtelse til at blive inden for et geografisk område på medlemsstatens område, inden for hvilket vedkommende frit kan bevæge sig

b) forpligtelse til at tage bopæl på en bestemt adresse eller et bestemt sted udpeget af de kompetente myndigheder

c) forpligtelse til at melde sig hos de kompetente myndigheder på specifikke tidspunkter personligt eller på anden måde som angivet i national ret

d) andre foranstaltninger end dem, der er omhandlet i litra a)-c), hvor sådanne er fastsat i national ret.

2. Enhver foranstaltning omhandlet i stk. 1 finder kun anvendelse, i det omfang det er foreneligt med sårbare personers særlige behov og barnets tarv.

3. Foranstaltningerne omhandlet i stk. 1 kan også pålægges over for tredjelandsstatsborgere, som ikke kan udsendes, på grund af deres manglende samarbejde med de kompetente myndigheder.

4. Efter anmodning kan de kompetente myndigheder give tredjelandsstatsborgeren tilladelse til midlertidigt ikke at overholde en foranstaltning omhandlet i stk. 1.

5. Tredjelandsstatsborgeren underrettes om, hvorvidt tilladelsen i overensstemmelse med stk. 4 gives eller ej.

6. Tredjelandsstatsborgeren er ikke forpligtet til at anmode om tilladelse i henhold til stk. 4 til at deltage i aftaler med myndigheder og domstole, hvor det ellers ville have udgjort en overtrædelse af forpligtelserne i stk. 1, og hvor denne tredjelandsstatsborgers tilstedeværelse er nødvendig. Tredjelandsstatsborgeren skal underrette de kompetente myndigheder om sådanne aftaler på forhånd.

7. De afgørelser, der træffes i overensstemmelse med stk. 1, litra b) og c), skal træffes skriftligt, være forholdsmæssige og tage hensyn til den pågældende tredjelandsstatsborgers særlige omstændigheder.

8. Tredjelandsstatsborgeren underrettes om enhver afgørelse om at anvende de i denne artikels stk. 1 omhandlede foranstaltninger, og om konsekvenserne af manglende overholdelse af denne afgørelse, herunder frihedsberøvelse i henhold til artikel 29.

Artikel 21

Efterforskningsforanstaltninger

1. Uden at det berører efterforskningsforanstaltninger af andre årsager, der ikke vedrører tilbagesendelse i overensstemmelse med national ret, kan medlemsstaternes kompetente myndigheder, hvor det er nødvendigt, forholdsmæssigt og behørigt begrundet med henblik på at forberede eller sikre en effektiv tilbagesendelse:

a) visitere tredjelandsstatsborgeren og ransage, med forbehold af en forudgående retsafgørelse eller, i overensstemmelse med relevant national ret, en administrativ afgørelse, hvor det er nødvendigt, forholdsmæssigt og behørigt begrundet i en sådan ransagnings hastende karakter, vedkommendes bopæl eller andre relevante lokaliteter

b) træffe administrative foranstaltninger med henblik på at sikre overholdelse af forpligtelsen til at afgive biometriske oplysninger som fastsat i national ret, herunder fingeraftryk, hvilket vil kunne omfatte muligheden for at anvende tvangsmidler som en sidste udvej, hvor en tredjelandsstatsborger ikke afgiver biometriske oplysninger som krævet i henhold til artikel 18, stk. 3, litra g)

c) ransage og beslaglægge personlige ejendele, elektroniske enheder og andre relevante genstande

d) pålægge andre efterforskningsforanstaltninger, hvor det er fastsat i national ret.

2. Alle efterforskningsforanstaltninger i henhold til stk. 1, litra a), b) og c), kan foretages uden den pågældende tredjelandsstatsborgers samtykke.

3. Alle efterforskningsforanstaltninger, der pålægges i overensstemmelse med stk. 1, litra a), b) og c), skal respektere de grundlæggende rettigheder og være omfattet af de garantier og retsmidler, der er fastsat i EU-retten og national ret.

Artikel 22

Konsekvenser i tilfælde af manglende overholdelse af forpligtelsen til at samarbejde

I tilfælde af manglende overholdelse af forpligtelsen til at samarbejde som fastsat i artikel 18, stk. 1, og de krav, der er fastlagt i artikel 18, stk. 3, pålægger medlemsstaterne den pågældende tredjelandsstatsborger en eller flere af de i artikel 20, stk. 1, fastsatte foranstaltninger og kan pålægge en eller flere af følgende foranstaltninger, som skal være effektive og forholdsmæssige:

a) afslag på eller nedsættelse af visse ydelser og tillæg, hvor det er fastsat i national ret, medmindre det ville føre til, at tredjelandsstatsborgeren ikke er i stand til at dække sine basale behov

b) afslag på eller reducering af incitamenter til fremme af frivillig tilbagevenden, herunder afslag på eller reducering af støtte i forbindelse med tilbagesendelses- og reintegrationsprogrammer i henhold til artikel 44, stk. 3

c) afslag på eller inddragelse af arbejdstilladelse, hvor det er fastsat i national ret

d) forlængelse af varigheden af et indrejseforbud op til det i artikel 8, stk. 8, fastsatte gældende maksimum

e) strafferetlige sanktioner, herunder fængselsstraf, hvor det er fastsat i national ret

f) økonomiske sanktioner

g) andre foranstaltninger eller konsekvenser end dem, der er omhandlet i litra a)-f), hvor det er fastsat i national ret.

Artikel 23

Alternativer til frihedsberøvelse

1. Medlemsstaterne kan indføre et eller flere af følgende alternativer til frihedsberøvelse, idet der tages hensyn til den pågældende tredjelandsstatsborgers individuelle forhold, herunder risikoen for forsvinden vurderet i overensstemmelse med artikel 19

a) deponering af en passende økonomisk garanti

b) anvendelse af elektronisk overvågning

c) andre foranstaltninger end dem, der er omhandlet i litra a) og b), hvor det er fastsat i national ret.

2. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger skal primært have til formål at sikre en effektiv og rettidig tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgeren.

3. En afgørelse om at anvende de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger skal indeholde den relevante faktiske og retlige begrundelse.

4. Tredjelandsstatsborgere informeres skriftligt om enhver afgørelse om at anvende de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger og om konsekvenserne af manglende overholdelse af denne afgørelse, herunder frihedsberøvelse i henhold til artikel 29.

5. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser om at anvende de i denne artikels stk. 1 omhandlede foranstaltninger prøves af en ret efter anmodning fra den pågældende tredjelandsstatsborger eller ex officio.

KAPITEL V

GARANTIER OG RETSMIDLER

AFDELING 1

PROCEDUREMÆSSIGE GARANTIER

Artikel 24

Retten til information

1. De kompetente myndigheder sikrer, at tredjelandsstatsborgere, der er genstand for tilbagesendelse, underrettes om følgende:

a) procedurens formål

b) tredjelandsstatsborgeres forpligtelser som fastsat i artikel 18 og artikel 20, konsekvenserne af manglende overholdelse i henhold til artikel 22 og artikel 29, stk. 3, litra e), det forhold, at der findes en indberetning om tilbagesendelse af personen i Schengeninformationssystemet, og anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om tilbagesendelse eller en afgørelse om udsendelse truffet af en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 7

c) rådgivning vedrørende og programmer for tilbagesendelse og reintegration i henhold til artikel 44

d) deres proceduremæssige rettigheder i overensstemmelse med denne forordning og national ret, navnlig retten til juridisk bistand og repræsentation i henhold til artikel 25.

2. Oplysningerne i henhold til stk. 1 gives uden unødigt ophold på et sprog, som tredjelandsstatsborgeren forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå. Disse oplysninger kan gives ved hjælp af standardinformationsark, enten på papir eller i elektronisk form, og om nødvendigt suppleret mundtligt ved hjælp af oversættelses- og tolketjenester. Er der tale om uledsagede mindreårige, formidles oplysningerne på en alderssvarende måde og med inddragelse af den repræsentant eller den person, der er udpeget til at bistå den mindreårige, som omhandlet i artikel 17, stk. 2.

3. Hvor den kompetente myndighed foretager udsendelse på grundlag af en afgørelse om tilbagesendelse eller en afgørelse om udsendelse, som har fastlagt, at der er mere end ét tilbagesendelsesland, underrettes tredjelandsstatsborgeren om det tilbagesendelsesland, hvortil vedkommende vil blive udsendt, i tilstrækkelig god tid inden udsendelsen.

Artikel 25

Juridisk bistand og repræsentation

1. I tilfælde af klage ved en ret i overensstemmelse med artikel 27 sikrer medlemsstaterne efter anmodning fra tredjelandsstatsborgeren, at vedkommende får stillet den nødvendige gratis juridiske bistand og repræsentation til rådighed.

2. De kompetente myndigheder sikrer, at uledsagede mindreårige repræsenteres og bistås på en sådan måde, at de bliver i stand til at nyde godt af deres rettigheder og overholde deres forpligtelser i henhold til denne forordning.

3. Gratis juridisk bistand og repræsentation ydes af juridiske rådgivere eller andre personer med passende kvalifikationer, som i henhold til national ret er godkendt eller har tilladelse til at bistå eller repræsentere tredjelandsstatsborgeren, eller af ikkestatslige organisationer, der i henhold til national ret er akkrediterede til at levere juridiske tjenesteydelser til eller repræsentere tredjelandsstatsborgere.

4. Medlemsstaterne kan nægte at yde gratis juridisk bistand og repræsentation i forbindelse med klageproceduren, hvor:

a) tredjelandsstatsborgeren anses for at råde over tilstrækkelige midler til at bekoste juridisk bistand og repræsentation for egen regning

b) det vurderes, at klagen er udsigtsløs eller urimelig

c) klagen eller prøvelsen sker i anden instans eller derover, således som national ret giver mulighed for, herunder genbehandling eller fornyet prøvelse

d) tredjelandsstatsborgeren allerede bistås eller repræsenteres af en juridisk rådgiver.

5. En tredjelandsstatsborger, der anmoder om gratis juridisk bistand og repræsentation, skal oplyse om sin økonomiske situation og omgående underrette de kompetente myndigheder om enhver væsentlig ændring i sin økonomiske situation, medmindre national ret indeholder bestemmelser om gratis juridisk bistand og repræsentation uanset personens økonomiske situation.

6. Med undtagelse af bistand til uledsagede mindreårige kan medlemsstaterne:

a) pålægge økonomiske eller tidsmæssige begrænsninger for ydelse af gratis juridisk bistand og repræsentation, forudsat at sådanne begrænsninger ikke er vilkårlige og ikke uretmæssigt begrænser adgangen til gratis juridisk bistand og repræsentation

b) anmode om hel eller delvis godtgørelse af eventuelle afholdte omkostninger, hvor tredjelandsstatsborgerens økonomiske situation er blevet bedre under tilbagesendelsesproceduren, eller hvor afgørelsen om at yde gratis juridisk bistand og repræsentation blev truffet på grundlag af urigtige oplysninger fra tredjelandsstatsborgeren

c) fastsætte bestemmelser om, at behandlingen af tredjelandsstatsborgere for så vidt angår gebyrer og andre udgifter og godtgørelser skal være den samme som, men ikke gunstigere, end den behandling, der generelt gives deres egne statsborgere for så vidt angår juridisk bistand og repræsentation.

7. Medlemsstaterne fastsætter særlige processuelle regler for den måde, hvorpå anmodninger om gratis juridisk bistand og repræsentation i forbindelse med klage ved en ret i overensstemmelse med artikel 27 skal fremsættes og behandles, eller anvender gældende regler for indenlandske krav af tilsvarende karakter, forudsat at disse regler ikke gør adgangen til gratis juridisk bistand og repræsentation uforholdsmæssigt vanskelig eller umulig.

8. I tilfælde hvor en myndighed, der ikke er en ret, beslutter ikke at yde gratis juridisk bistand og repræsentation, fordi det vurderes, at klagen er udsigtsløs eller urimelig, har tredjelandsstatsborgeren ret til effektive retsmidler ved en ret i forbindelse med denne afgørelse.

9. Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser om gratis juridisk bistand og repræsentation i forbindelse med den administrative procedure i overensstemmelse med national ret.

AFDELING 2

RETSMIDLER

Artikel 26

Retten til effektive retsmidler

1. Den pågældende tredjelandsstatsborger skal have adgang til effektive retsmidler til prøvelse af de afgørelser, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, artikel 8 og artikel 10, stk. 3, ved en ret, der er kompetent i henhold til national ret.

2. De effektive retsmidler skal sikre en fuldstændig undersøgelse af både de faktiske og de retlige omstændigheder.

3. Hvor materiale i sagens akter, der er bragt til kendskab for den ret, der er kompetent for så vidt angår retsmidlet mod en afgørelse om tilbagesendelse eller en afgørelse om udsendelse, som suppleret eller præciseret efter en kontradiktorisk procedure, tyder på, at den pågældende tredjelandsstatsborger er i risiko for refoulement, skal overholdelse af de krav, der følger af princippet om non-refoulement, kontrolleres.

4. Annullering eller tilbagekaldelse af et ikkeværsentligt element i en afgørelse om tilbagesendelse må ikke føre til annullering eller tilbagekaldelse af den resterende del af den pågældende afgørelse.

Artikel 27

Fornyet prøvelse ved en kompetent ret

1. Med henblik på anvendelsen af denne forordning fastsætter medlemsstaterne i national ret en frist for at indgive en klage over de afgørelser, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, artikel 8 og artikel 10, stk. 3, til en ret i første instans, som ikke må overstige 14 dage.

Uanset første afsnit kan medlemsstater, som senest den 16. oktober 2026 i deres nationale ret fastsætter frister for at indgive en klage, som er 30 dage eller derover, i national ret opretholde eller fastsætte en frist for indgivelse af en klage, som ikke må overstige 30 dage.

2. De frister, der er omhandlet i stk. 1, begynder at løbe fra den dato, hvor en af de afgørelser, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, artikel 8 og artikel 10, stk. 3, meddeles tredjelandsstatsborgeren, eller betragtes som værende meddelt i henhold til national ret.

3. Hvor en afgørelse om tilbagesendelse er baseret på eller udstedt i den samme retsakt som en afgørelse om afslag på eller ophør af lovligt ophold, kan fristerne for at klage over afgørelsen om tilbagesendelse være dem, der er fastsat i national ret for at klage over en afgørelse om ophør af eller afslag på lovligt ophold.

4. Hvis der udstedes et indrejseforbud eller en afgørelse om udsendelse sammen med en afgørelse om tilbagesendelse i henhold til artikel 5, stk. 12, skal de påklages sammen med afgørelsen om tilbagesendelse til den samme ret og inden for samme procedure og samme frister. Hvor der udstedes et indrejseforbud eller en afgørelse om udsendelse særskilt fra afgørelsen om tilbagesendelse, eller det udgør den eneste afgørelse, der kan prøves, kan der klages over det særskilt.

Artikel 28

Opsættende virkning

1. Selv om denne forordning ikke giver mulighed for automatisk opsættende virkning af en klage, sikrer medlemsstaterne under fuld overholdelse af chartrets artikel 47, at udsendelsen kan suspenderes af den kompetente ret i første instans, inden afgørelsen om tilbagesendelse eller afgørelsen om udsendelse truffet i henhold til artikel 5 og artikel 10, stk. 3, fuldbyrdes. Udsendelsen kan på anmodning af den pågældende tredjelandsstatsborger suspenderes i den periode, hvori der kan indgives klage i henhold til artikel 27, eller, hvis der er indgivet en klage, i den periode, der afventer resultatet af en sådan klage, medmindre national ret også fastsætter, at fuldbyrdelsen af en sådan afgørelse kan suspenderes ex officio. Dette stykke berører ikke bestemmelser i national ret, i henhold til hvilke retsmidler ved en ret i første instans automatisk har opsættende virkning.

2. Ved vurderingen af anmodningen i henhold til stk. 1 kan retten basere sig på det materiale i sagsakterne, som den er blevet gjort opmærksom på, herunder enhver vurdering af relevante omstændigheder, der er foretaget i tidligere faser af tilbagesendelsesproceduren og, hvor det er relevant, af asylproceduren.

3. Hvor der indgives en yderligere klage over en første eller efterfølgende klageafgørelse, suspenderes udsendelsen ikke, medmindre national ret fastsætter en opsættende virkning af sådanne retsmidler, eller tredjelandsstatsborgeren anmoder om suspension, og en kompetent ret beslutter at indrømme suspension under behørig hensyntagen til de særlige omstændigheder i den konkrete sag.

KAPITEL VI

FRIHEDSBERØVELSE

Artikel 29

Grunde til frihedsberøvelse

1. Medlemsstaterne kan frihedsberøve en tredjelandsstatsborger i henhold til denne forordning på grundlag af en individuel vurdering af hver enkelt sag, og kun i det omfang frihedsberøvelse er forholdsmæssig.

2. Medlemsstaterne må kun frihedsberøve en tredjelandsstatsborger med henblik på tilbagesendelse, herunder forberedelse af tilbagesendelsen, tilbagetagelse eller gennemførelse af udsendelsen.

3. En tredjelandsstatsborger må kun frihedsberøves af en eller flere af følgende grunde:

a) en risiko for forsvinden fastlagt i overensstemmelse med artikel 19

b) tredjelandsstatsborgeren undviger eller lægger hindringer i vejen for tilbagetagelsen, forberedelsen af tilbagesendelsen eller udsendelsen

c) tredjelandsstatsborgeren udgør en sikkerhedsrisiko i den i artikel 13 anvendte betydning

d) for at fastlægge eller kontrollere vedkommendes identitet eller nationalitet

e) manglende overholdelse af forpligtelserne fastlagt i artikel 18, stk. 3, litra a)-d), f), h), k), l) og m), herunder manglende samarbejde med hensyn til at indhente rejsedokumenter

f) andre relevante grunde, som er nødvendige og forholdsmæssige, vedrørende tilbagesendelse, der er fastsat i national ret, for at sikre effektive tilbagesendelsesprocedurer.

4. Afgørelser om frihedsberøvelse træffes af administrative eller retslige myndigheder. Afgørelser om frihedsberøvelse skal være skriftlige og indeholde den faktiske og retlige begrundelse, de er baseret på, samt oplysninger om de tilgængelige retsmidler. Afgørelsen meddeles tredjelandsstatsborgeren mundtligt eller skriftligt på et sprog, som vedkommende forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå, herunder ved brug af tolke- eller oversættelsestjenester.

5. Når en tredjelandsstatsborger frihedsberøves i henhold til stk. 2, tager medlemsstaterne hensyn til, hvorvidt tredjelandsstatsborgeren er en sårbar person.

Artikel 30

Frihedsberøvelsesperiode

1. Frihedsberøvelse skal opretholdes for en så kort periode som muligt og så længe grundene i artikel 29 er opfyldt, og det er nødvendigt for at sikre en effektiv og vellykket tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgeren.

2. Når det viser sig, at grundene i artikel 29 ikke længere er opfyldt, løslades tredjelandsstatsborgeren fra frihedsberøvelse i henhold til denne forordning. En sådan løsladelse udelukker ikke anvendelse af foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 20-23.

3. Frihedsberøvelse må ikke overstige 12 måneder i en medlemsstat. Hvor tilbagesendelsesproceduren sandsynligvis vil vare længere på grund af manglende samarbejde fra den pågældende tredjelandsstatsborgers side eller forsinkelser med hensyn til at indhente den nødvendige dokumentation fra tredjelande eller under andre ekstraordinære omstændigheder, der er fastsat i national ret, kan der anvendes frihedsberøvelse i en længere periode, som ikke må overstige 24 måneder i en medlemsstat.

Hvor tredjelandsstatsborgeren er flyttet til en anden medlemsstat, og vedkommendes adfærd udgør en grund til frihedsberøvelse som omhandlet i artikel 29, stk. 3, finder en ny frihedsberøvelsesperiode anvendelse.

4. Frihedsberøvelse kan efter udløbet af den maksimale periode for frihedsberøvelse på 24 måneder i henhold til stk. 3, anvendes i yderligere perioder, som ikke må overstige seks måneder i alt, når der er risiko for forsvinden, og hvor en eller flere af følgende ændringer i omstændighederne tyder på, at der er rimelig udsigt til udsendelse:

a) der foreligger nye væsentlige oplysninger om tredjelandsstatsborgerens identitet

b) rejsedokumenter er indhentet eller kan med rimelighed formodes at være indhentet på grund af en ændring i omstændighederne

c) samarbejdet med det pågældende tredjeland er blevet bedre.

Når de kompetente myndigheder frihedsberøver en tredjelandsstatsborger i overensstemmelse med dette afsnit, prioriterer de en sådan sag for at sikre, at frihedsberøvelsen opretholdes så kortvarigt som muligt.

5. Udløbet af de maksimale frihedsberøvelsesperioder i henhold til stk. 3 og 4 er ikke til hinder for anvendelse af foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 20 og artikel 23.

6. Hvor en tredjelandsstatsborger samarbejder om sin tilbagesendelse under frihedsberøvelsen, arrangeres den pågældende tredjelandsstatsborgers frivillige tilbagevenden uden unødigt ophold, hvor det er relevant. Frihedsberøvelsen kan, hvor det er relevant, opretholdes indtil afrejsen for at sikre en effektiv tilbagesendelse under overholdelse af stk. 3 og 4.

Artikel 31

Prøvelse af den frihedsberøvende foranstaltning

1. Medlemsstaterne sikrer, at frihedsberøvelsen tages op til fornyet overvejelse mindst hver sjette måned enten efter anmodning fra den pågældende tredjelandsstatsborger eller ex officio.

2. Medlemsstaterne sikrer, at frihedsberøvelse af uledsagede mindreårige tages op til fornyet overvejelse ex officio mindst hver tredje måned eller på anmodning af den pågældende uledsagede mindreårige eller den repræsentant eller person, der er udpeget i henhold til artikel 17, stk. 2.

3. Hvis de administrative myndigheder har truffet afgørelse om frihedsberøvelse eller har forlænget frihedsberøvelsen skal medlemsstaterne:

a) sørge for domstolsprøvelse af frihedsberøvelsens lovlighed, som der skal træffes afgørelse om så hurtigt som muligt inden for en frist fastsat i national ret efter frihedsberøvelsens begyndelse, eller

b) indrømme den pågældende tredjelandsstatsborger ret til at indlede en procedure ved en domstol, hvor frihedsberøvelsens lovlighed skal prøves, og som der skal træffes afgørelse om så hurtigt som muligt inden for en frist fastsat i national ret efter indledningen af den relevante procedure. I sådanne tilfælde underretter medlemsstaterne omgående den pågældende tredjelandsstatsborger om muligheden for at indlede en sådan procedure.

Hvor en tredjelandsstatsborger frihedsberøves i en periode, der overstiger den maksimale frihedsberøvelsesperiode på 24 måneder i henhold til artikel 30, stk. 4, og denne forlængelse overstiger tre måneder, skal frihedsberøvelsen prøves ved en ret mindst hver tredje måned.

Artikel 32

Forholdene under frihedsberøvelsen

1. Frihedsberøvelse skal generelt finde sted i særlige faciliteter, herunder i særlige afdelinger af andre faciliteter. Hvor en medlemsstat ikke kan sikre frihedsberøvelse i sådanne faciliteter og er nødt til at anbringe tredjelandsstatsborgere i et fængsel, skal de i videst muligt omfang holdes adskilt fra almindelige indsatte.

2. Frihedsberøvede tredjelandsstatsborgere skal have adgang til udendørsområder. Adgang til udendørsområder kan indskrænkes i en begrænset periode, hvis det er nødvendigt og forholdsmæssigt for at sikre en velfungerende facilitet for frihedsberøvede.

3. Frihedsberøvede tredjelandsstatsborgere skal efter anmodning have tilladelse til i tide at sætte sig i forbindelse med retlige repræsentanter, familiemedlemmer og kompetente konsulære myndigheder.

4. Der skal lægges særlig vægt på frihedsberøvede sårbare personers særlige behov. Frihedsberøvede tredjelandsstatsborgere skal sikres akut lægebehandling og absolut nødvendig behandling af sygdom.

5. Retlige repræsentanter, familiemedlemmer, kompetente konsulære myndigheder og relevante og kompetente nationale, internationale og ikkestatslige organisationer og organer skal have mulighed for at besøge alle faciliteter for frihedsberøvede og kommunikere med tredjelandsstatsborgerne og besøge dem under forhold, der respekterer privatlivets fred. Det kan kræves, at der skal indhentes tilladelse til sådanne besøg og andre relevante betingelser, herunder en kompetent myndigheds forudgående udstedelse af en relevant sikkerhedsgodkendelse i overensstemmelse med national ret. Medlemsstater kan pålægge begrænsninger for sådan adgang i henhold til national ret, hvor sådanne begrænsninger objektivt set er nødvendige for sikkerheden, den offentlige orden eller den administrative styring af faciliteten.

6. Frihedsberøvede tredjelandsstatsborgere skal have oplysninger, der forklarer de regler, der finder anvendelse i faciliteten, og anfører deres rettigheder og forpligtelser på et sprog, de forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå. Sådanne oplysninger skal omfatte oplysninger om deres ret i henhold til national lovgivning til at kontakte de personer og organer, der er omhandlet i stk. 3 og 5.

7. Tredjelandsstatsborgere, der anses for at udgøre sikkerhedsrisici i henhold til artikel 13, kan placeres under skærpede sikkerhedsforanstaltninger inden for faciliteter for frihedsberøvede, herunder mere restriktive adskillelsesforanstaltninger eller øget tilsyn, i en periode, der er strengt nødvendig for at håndtere risikoen og lette deres tilbagesendelse.

Artikel 33

Betingelserne for frihedsberøvelse af uledsagede mindreårige og familier med mindreårige

1. Uledsagede mindreårige og familier med mindreårige børn må kun frihedsberøves som en sidste udvej og i det kortest mulige passende tidsrum og under hensyntagen til barnets tarv.

2. Uledsagede mindreårige og familier med mindreårige skal under frihedsberøvelsen indkvarteres særskilt, så de sikres tilstrækkelig beskyttelse af privatlivets fred. Personalet skal være tilstrækkeligt uddannet, og der skal være faciliteter, der tager hensyn til mindreåriges behov og deres alder og køn.

3. Frihedsberøvede mindreårige skal have mulighed for at deltage i fritidsaktiviteter, herunder leg og rekreative aktiviteter, der passer til deres alder, og skal have adgang til undervisning eller undervisningsaktiviteter i den form, der er mest hensigtsmæssig i betragtning af varigheden af deres frihedsberøvelse.

KAPITEL VII

TILBAGETAGELSE

Artikel 34

Tilbagetagelse

1. Efter at have truffet en afgørelse om tilbagesendelse indleder de kompetente myndigheder, hvor det er relevant, med støtte fra Frontex, hvor det er relevant, tilbagetagelse, herunder, i givet fald, i forbindelse med bekræftelsen af tredjelandsstatsborgerens nationalitet, udstedelsen af et rejsedokument til tredjelandsstatsborgeren og tilrettelæggelse af en tilbagesendelsesoperation.

I givet fald anvendes det europæiske rejsedokument til brug ved tilbagesendelse under overholdelse af det gældende tilbagetagelsesinstrument og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1953 ([34]).

2. Tilbagetagelsen i tredjelande støttes af særlige EU-forbindelsesofficerer for tilbagesendelse, der finansieres af Unionen. Sådanne forbindelsesofficerer indgår i EU-delegationernes struktur og koordinerer nøje med Kommissionen for at virkeliggøre Unionens relevante politiske prioriteter.

Artikel 35

Ekstern dimension og samarbejde med tredjelande

Unionen og medlemsstaterne sikrer, at den eksterne dimension af tilbagesendelsespolitikken udgør en integreret del af den samlede tilgang til migrationsstyring.

([34]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1953 af 26. oktober 2016 om indførelse af et europæisk rejsedokument til brug ved tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold og om ophævelse af Rådets henstilling af 30. november 1994 (EUT L 311 af 17.11.2016, s. 13, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/1953/oj).

Hvor der konstateres manglende samarbejde fra et tredjelands side, eller hvor en eller flere medlemsstater støder på vanskeligheder i samarbejdet med tredjelande om tilbagetagelse, træffer Unionen og medlemsstaterne passende foranstaltninger, herunder anvendelse af konditionalitet i forbindelse med alle relevante politikker og værktøjer såsom visumpolitik samt handel og udvikling som fastsat i de EU-retsakter, der regulerer dem, og for de medlemsstater, der er bundet af disse retsakter, med henblik på at støtte forudsigelige og effektive tilbagesendelsesprocedurer med tredjelande og sikre et effektivt og vedvarende samarbejde om tilbagetagelse.

KAPITEL VIII

DELING OG OVERFØRSEL AF PERSONOPLYSNINGER

Artikel 36

Deling af oplysninger mellem medlemsstaterne

1. Medlemsstaterne gør brug af alle passende midler til at samarbejde og udveksle oplysninger med henblik på at gennemføre denne forordning.

2. Udvekslingen af oplysninger skal ske på anmodning af en medlemsstat og må kun finde sted mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder.

3. Medlemsstaterne meddeler efter anmodning hinanden tilgængelige oplysninger om en tredjelandsstatsborger, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, med henblik på gennemførelse af tilbagesendelsesproceduren og ydelse af bistand til tilbagesendelse og reintegration.

4. Hvis de oplysninger, der er omhandlet i denne artikels stk. 3, kan udveksles gennem EU-informationssystemerne som defineret i artikel 4, nr. 15), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/818 ([35]), eller via supplerende oplysninger under overholdelse af forordning (EU) 2018/1860, udveksles sådanne oplysninger som hovedregel kun ved hjælp af disse midler.

5. Anmodningen om oplysninger skal indeholde de grunde, den er baseret på.

6. De i stk. 3 omhandlede oplysninger kan navnlig omfatte:

a) de oplysninger, der er nødvendige for at fastslå tredjelandsstatsborgerens identitet og, i givet fald, dennes familiemedlemmers, slægtninges og andre familierelationers identitet

b) oplysninger vedrørende de biometriske oplysninger om tredjelandsstatsborgeren, der er optaget i overensstemmelse med forordning (EU) 2024/1358

c) oplysninger om tredjelandsstatsborgerens nationalitet og eventuelle rejsedokumenter

d) oplysninger om tredjelandsstatsborgerens bopæl, rejseruter, talte sprog og kontaktoplysninger såsom e-mailadresser og telefonnumre

e) oplysninger om enhver opholdsstatus eller tilladelse, der giver ret til ophold, herunder opholdsdokumenter eller visa samt ansøgninger eller forlængelser heraf, udstedt af en medlemsstat eller et tredjeland

([35]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/818 af 20. maj 2019 om fastsættelse af en ramme for interoperabilitet mellem EU-informationssystemer vedrørende politisamarbejde og retligt samarbejde, asyl og migration og om ændring af forordning (EU) 2018/1726, (EU) 2018/1862 og (EU) 2019/816 (EUT L 135 af 22.5.2019, s. 85, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2019/818/oj).

f) oplysninger vedrørende tilbagesendelsesoperationen af tredjelandsstatsborgeren

g) i givet fald oplysninger om tredjelandsstatsborgerens reintegration, herunder oplysninger om sårbarhed

h) begrundelsen for enhver afgørelse, der er truffet om tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgeren

i) oplysninger om tredjelandsstatsborgerens overholdelse af forpligtelserne i henhold til artikel 18 eller foranstaltninger i medfør af artikel 20

j) oplysninger om, hvorvidt tredjelandsstatsborgeren var frihedsberøvet, eller om der blev anvendt alternativer til frihedsberøvelse

k) oplysninger vedrørende strafferegistre eller vedrørende den trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed, som tredjelandsstatsborgeren udgør

l) oplysninger om tredjelandsstatsborgerens sårbarhed, sundhed og medicinske behov.

7. Den anmodede medlemsstat er forpligtet til at svare så hurtigt som muligt og senest inden for to uger.

8. Et manglende svar, et ufuldstændigt svar eller et forsinket svar fra en medlemsstat på en anmodning, der er fremsat i medfør af denne artikel, må ikke forhindre eller forsinke fuldbyrdelsen af en afgørelse om tilbagesendelse eller en afgørelse om udsendelse, der er iværksat af en anden medlemsstat. Den anmodende medlemsstat kan gå videre på grundlag af de oplysninger, som allerede er tilgængelige for dens kompetente myndigheder, i overensstemmelse med EU-retten og national ret.

9. De udvekslede oplysninger må kun anvendes til de formål, der er fastsat i stk. 3. I hver medlemsstat må sådanne oplysninger afhængigt af deres art og den modtagende myndigheds beføjelser kun overføres til de myndigheder eller retslige myndigheder, der har ansvaret for tilbagesendelsesproceduren, tilbagetagelsen eller ydelsen af bistand til reintegration.

10. Medlemsstaterne overfører efter anmodning en tredjelandsstatsborgers originale rejsedokumenter til hinanden, hvor disse rejsedokumenter er nødvendige for at sikre tilbagesendelse.

Artikel 37

Overførsel af data til tredjelande vedrørende tredjelandsstatsborgere med henblik på tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration

1. Uden at det berører artikel 38 og 39, kan de data, der er omhandlet i artikel 36, stk. 6, litra a)-h), behandles og overføres af en kompetent myndighed og, i givet fald, Frontex til et tredjelands kompetente myndighed eller tredjeparter, der er kompetente med henblik på bistand til reintegration eller andre opgaver i forbindelse med gennemførelse af tilbagesendelsen såsom luftfartsselskaber eller lægepersonale, hvor det er nødvendigt med henblik på tilbagesendelse, tilbagetagelse eller reintegration.

2. Hvor medlemsstaterne og Frontex overfører personoplysninger i henhold til denne artikels stk. 1 sikrer de, at sådanne overførsler overholder henholdsvis kapitel V i forordning (EU) 2016/679 og kapitel V i forordning (EU) 2018/1725.

3. Hvor der i henhold til denne artikels stk. 1 overføres personoplysninger, dokumenteres denne overførsel, og dokumentationen stilles efter anmodning til rådighed for den kompetente tilsynsmyndighed, der er oprettet i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, i forordning (EU) 2016/679 og artikel 52, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1725, herunder dato og tidspunkt for overførslen og oplysninger om det modtagende tredjelands kompetente myndighed. Denne dokumentation skal begrænses til oplysninger, der er strengt nødvendige for at påvise overholdelse af retsgrundlaget for overførslen, og må ikke medføre yderligere indberetningsforpligtelser for medlemsstaterne.

Artikel 38

Overførsel af data til tredjelande vedrørende tredjelandsstatsborgeres straffedomme med henblik på tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration

1. Data vedrørende en eller flere straffedomme afsagt over en tredjelandsstatsborger kan i konkrete sager behandles og overføres af en kompetent myndighed og, i givet fald, af Frontex til et tredjelands kompetente myndighed eller tredjeparter, der er kompetente med henblik på bistand til reintegration eller andre opgaver i forbindelse med gennemførelsen af tilbagesendelsen, hvor følgende betingelser er opfyldt:

a) den tredjelandsstatsborger, hvis personoplysninger overføres, er inden for de seneste 25 år blevet dømt for en terrorhandling eller inden for de seneste 15 år blevet dømt for enhver anden strafbar handling, der er opført i bilaget til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1240 ([36]), eller har begået en lovovertrædelse, der indebærer en straf bestående af frihedsberøvelse på mindst to år i henhold til national ret, eller har begået flere lovovertrædelser, der hver indebærer en straf bestående af frihedsberøvelse på mindst ét år i henhold til den dømmende medlemsstats nationale ret

b) overførslen af data er nødvendig med henblik på tilbagesendelse, tilbagetagelse eller ydelse af skræddersyet og ikkeøkonomisk bistand til reintegration

c) den kompetente myndighed har kontrolleret og, i givet fald, Frontex har sikret sig, at overførslen af data ikke risikerer at krænker princippet om non-refoulement

d) den kompetente myndighed har kontrolleret og, i givet fald, Frontex har sikret sig, at overførslen af data ikke overtræder chartrets artikel 50.

2. Hvor medlemsstaterne og Frontex overfører personoplysninger i henhold til denne artikels stk. 1, sikrer de, at sådanne overførsler overholder henholdsvis kapitel V i forordning (EU) 2016/679 og kapitel V i forordning (EU) 2018/1725.

3. Hvor der i henhold til denne artikels stk. 1 overføres personoplysninger, dokumenteres denne overførsel, og dokumentationen stilles efter anmodning til rådighed for den kompetente tilsynsmyndighed, der er oprettet i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, i forordning (EU) 2016/679 og artikel 52, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1725, herunder dato og tidspunkt for overførslen og oplysninger om det modtagende tredjelands kompetente myndighed, begrundelsen for, at overførslen overholder denne artikels stk. 1 og de overførte personoplysninger. Denne dokumentation skal begrænses til oplysninger, der er strengt nødvendige for at påvise overholdelse af retsgrundlaget for overførslen, og må ikke medføre yderligere indberetningsforpligtelser for medlemsstaterne.

([36]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1240 af 12. september 2018 om oprettelse af et europæisk system vedrørende rejseinformation og rejsetilladelse (ETIAS) og om ændring af forordning (EU) nr. 1077/2011, (EU) nr. 515/2014, (EU) 2016/399, (EU) 2016/1624 og (EU) 2017/2226 (EUT L 236 af 19.9.2018, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1240/oj).

Artikel 39

Overførsel af tredjelandsstatsborgeres helbredsdata til tredjelande med henblik på gennemførelse af tilbagesendelsesoperationen og reintegration

1. Data om den lægehjælp, der skal ydes til en tredjelandsstatsborger under tilbagesendelsesoperationen, kan i konkrete sager behandles og overføres af en kompetent myndighed og, i givet fald, Frontex til et tredjelands kompetente myndighed eller tredjeparter, der er kompetente med henblik på bistand til reintegration eller andre opgaver i forbindelse med gennemførelse af tilbagesendelsen, såsom lægepersonale, hvor følgende betingelser er opfyldt:

a) overførslen af data er nødvendig for gennemførelse af tilbagesendelsesoperationen

b) den kompetente myndighed har kontrolleret og, i givet fald, Frontex har sikret sig, at overførslen af data ikke risikerer at krænke princippet om non-refoulement.

2. Data vedrørende en tredjelandsstatsborgers helbred og lægelige behov kan i konkrete sager behandles og overføres af en kompetent myndighed og, i givet fald, af Frontex til en tredjepart med ansvar for bistand til reintegration eller andre opgaver i forbindelse med gennemførelsen af tilbagesendelsen, hvor følgende betingelser er opfyldt:

a) overførslen af data er nødvendig med henblik på at yde støtte til reintegration omhandlet i artikel 44, som er skræddersyet til tredjelandsstatsborgerens lægelige behov

b) den tredjelandsstatsborger, hvis personoplysninger overføres, har givet sit tilsagn til overførslen.

3. Hvor medlemsstaterne og Frontex overfører personoplysninger i henhold til denne artikels stk. 1 eller 2, sikrer de, at sådanne overførsler overholder henholdsvis kapitel V i forordning (EU) 2016/679 og kapitel V i forordning (EU) 2018/1725.

4. Hvor der i henhold til denne artikels stk. 1 eller 2 overføres personoplysninger, dokumenteres denne overførsel, og dokumentationen stilles efter anmodning til rådighed for den kompetente tilsynsmyndighed, der er oprettet i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, i forordning (EU) 2016/679 og artikel 52, stk. 1, i forordning (EU) 2018/1725, herunder dato og tidspunkt for overførslen og oplysninger om det modtagende tredjelands kompetente myndighed, begrundelsen for, at overførslen overholder denne artikels stk. 1 eller 2, og de overførte personoplysninger. Denne dokumentation skal begrænses til oplysninger, der er strengt nødvendige for at påvise overholdelse af retsgrundlaget for overførslen, og må ikke medføre yderligere indberetningsforpligtelser for medlemsstaterne.

KAPITEL IX

FÆLLES SYSTEM FOR TILBAGESENDELSER

Artikel 40

Enkeltdelene i et fælles system for tilbagesendelser

1. Et fælles system for tilbagesendelser i henhold til denne forordning består af:

a) en fælles procedure for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere uden ret til ophold på medlemsstaternes område

b) et system for anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om tilbagesendelse og afgørelser om udsendelse mellem medlemsstaterne

c) digitale systemer til forvaltning af tilbagesendelse, tilbagetagelse og reintegration af tredjelandsstatsborgere

d) samarbejde mellem medlemsstaterne

e) tilstrækkelig kapacitet til frihedsberøvelse som fastlagt af medlemsstaten under hensyntagen til de faktiske behov

f) økonomisk støtte fra Unionen og operationel støtte fra EU-organer, -kontorer og -agenturer i overensstemmelse med deres respektive mandater.

2. Udviklingen af digitale systemer baseres i videst muligt omfang på eksisterende nationale infrastrukturer og interoperable EU-systemer og må ikke skabe yderligere rapporterings- eller proceduremæssige byrder for medlemsstaterne.

3. Unionen og medlemsstaterne identificerer fælles prioriteter på området tilbagesendelse og reintegration og sikrer den nødvendige opfølgning under hensyntagen til den europæiske strategi for asylforvaltning og migrationsstyring, der er vedtaget i henhold til artikel 8 i forordning (EU) 2024/1351, gennemførelsen af grænseproceduren for tilbagesendelse i henhold til forordning (EU) 2024/1349, vurderingen af graden af tredjelandes samarbejde med medlemsstaterne om tilbagetagelse i overensstemmelse med artikel 25a i forordning (EF) nr. 810/2009 og Unionens tilbagetagelsesinstrumenter og alle andre EU-instrumenter, der er relevante for samarbejdet om tilbagetagelse.

4. Unionen og medlemsstaterne sikrer et loyalt samarbejde og en tæt koordinering mellem de kompetente myndigheder og mellem Unionen og medlemsstaterne samt synergi mellem interne og eksterne enkeltdele.

Artikel 41

Kompetente myndigheder

Hver medlemsstat udpeger i overensstemmelse med national ret de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for at opfylde de forpligtelser, der følger af denne forordning.

Artikel 42

Samarbejde mellem medlemsstaterne

1. De kompetente myndigheder, der er udpeget i overensstemmelse med artikel 41, samarbejder og yder som hovedregel bistand med henblik på:

a) at tillade transit gennem deres område for at hjælpe med at fuldbyrde en anden medlemsstats afgørelse om tilbagesendelse eller fremskaffe rejsedokumenter

b) at yde logistisk eller anden materiel bistand eller bistand i naturalier i forbindelse med transit gennem deres område i henhold til litra a)

c) at lette den i artikel 6, stk. 1, litra b), omhandlede overførsel

d) at støtte en tredjelandsstatsborgers udrejse til den medlemsstat, hvor vedkommende har ret til ophold i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3.

2. De kompetente myndigheder, der er udpeget i overensstemmelse med artikel 41, kan samarbejde og yde bistand, herunder med henblik på:

a) at lede eller støtte de politiske drøftelser og udvekslinger med tredjelandes myndigheder med henblik på at lette tilbagetagelsen

b) at kontakte tredjelandes kompetente myndigheder med henblik på at kontrollere identiteten på tredjelandsstatsborgere og opnå et gyldigt rejsedokument

c) på vegne af den anmodende medlemsstat at forestå den praktiske tilrettelæggelse af fuldbyrdelsen af tilbagesendelsen

d) at yde logistisk eller anden materiel bistand eller bistand i naturalier.

Artikel 43

Støtte fra Frontex

1. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med forordning (EU) 2019/1896 anmode om, at deres kompetente myndigheder bistås af eksperter, der er udsendt eller støttet af Frontex, herunder forbindelsesofficerer for tilbagesendelse og andre forbindelsesofficerer.

2. Medlemsstaterne forelægger Frontex relevante oplysninger med hensyn til deres planlagte behov for støtte fra Frontex med henblik på den nødvendige planlægning af denne støtte i overensstemmelse med forordning (EU) 2019/1896.

Artikel 44

Støtte til tilbagesendelse og reintegration

1. Medlemsstaterne sikrer, at rådgivning vedrørende tilbagesendelse og reintegration er til rådighed, for, hvor det er relevant, at give tredjelandsstatsborgere oplysninger og vejledning vedrørende mulighederne i forbindelse med tilbagesendelse og reintegration, herunder de i stk. 3 omhandlede programmer, så tidligt i tilbagesendelsesprocessen som muligt. Rådgivning vedrørende tilbagesendelse og reintegration kan kombineres med anden rådgivning i forbindelse med andre migrationsprocedurer i medlemsstaten.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der gives oplysninger om tilbagesendelse og reintegration, senest når afgørelsen om tilbagesendelse træffes.

3. Medlemsstaterne sikrer, at tilbagesendelses- og reintegrationsprogrammer, der støttes eller finansieres på EU-plan eller nationalt plan, er til rådighed. Sådanne programmer skal omfatte logistisk, økonomisk eller anden materiel bistand eller bistand i naturalier eller incitamenter, herunder den bistand til reintegration i tilbagesendelseslandet, der ydes til en tredjelandsstatsborger.

4. Bistand til tilbagesendelse og reintegration er ikke en individuel rettighed og er ikke en forudsætning for tilbagetagelsesproceduren.

5. Den bistand, der ydes gennem tilbagesendelses- og reintegrationsprogrammerne, skal afspejle graden af tredjelandsstatsborgerens samarbejde og overholdelse af reglerne og kan over tid reduceres eller trækkes tilbage. Følgende kriterier kan, i givet fald, tages i betragtning ved fastlæggelsen af arten og omfanget af bistand til tilbagesendelse og reintegration:

a) den pågældende tredjelandsstatsborgers samarbejde under tilbagesendelses- og tilbagetagelsesproceduren som fastsat i artikel 18

b) hvorvidt tredjelandsstatsborgeren vender tilbage frivilligt eller er genstand for udsendelse

c) hvorvidt tredjelandsstatsborgeren er statsborger i et tredjeland, der er opført i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1806 ([37])

d) hvorvidt tredjelandsstatsborgeren er blevet dømt for en strafbar handling

e) hvorvidt tredjelandsstatsborgeren har særlige behov, fordi vedkommende er en sårbar person, en mindreårig, en uledsaget mindreårig eller en del af en familie

f) yderligere kriterier i henhold til national ret.

6. Den bistand, der er omhandlet i denne artikel, ydes ikke til tredjelandsstatsborgere, der allerede har nydt godt af en anden eller samme støtte fra en medlemsstat eller Unionen. Unionen, medlemsstaterne og Frontex sikrer sammenhæng og koordinering for så vidt angår bistand til reintegration.

KAPITEL X

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 45

Nødsituationer

1. I tilfælde af, at et ekstraordinært stort antal tredjelandsstatsborgere, der skal tilbagesendes, medfører en uforudset og stor byrde, hvad angår kapaciteten i en medlemsstats faciliteter for frihedsberøvede, eller for dens administrative personale eller retspersonale, kan denne medlemsstat, så længe den ekstraordinære situation varer ved, beslutte at tillade længere frister end de, der er fastsat i artikel 27, stk. 1, artikel 31, stk. 3, og artikel 36, stk. 7, og at træffe hasteforanstaltninger med hensyn til forholdene under frihedsberøvelse, som afviger fra de, der er fastsat i artikel 32, stk. 1, og artikel 33, stk. 2. Medlemsstaterne kan midlertidigt tilpasse de administrative procedurer og interne indberetningskrav for at fremskynde tilbagesendelsesoperationen, forudsat at sådanne tilpasninger er strengt nødvendige for at håndtere den ekstraordinære situation.

2. Når der tages sådanne ekstraordinære foranstaltninger i brug, underretter den pågældende medlemsstat straks Kommissionen. Den underretter også Kommissionen, så snart årsagerne til anvendelsen af disse ekstraordinære foranstaltninger ikke længere foreligger.

3. Intet i denne artikel må fortolkes som en tilladelse til medlemsstaterne til at fravige deres generelle forpligtelse til at træffe enhver hensigtsmæssig foranstaltning af generel eller særlig karakter for at sikre, at deres forpligtelser i henhold til denne forordning opfyldes.

Artikel 46

Statistikker

1. Med henblik på overvågning af tilbagetagelsessamarbejdet med tredjelande kan Kommissionen hvert år anmode om, at følgende data om relevante tredjelande meddeles Frontex, opdelt efter hvert tredjeland:

a) antallet af anmodninger om bekræftelse af nationalitet og antallet af modtagne positive og negative svar på anmodninger om bekræftelse af nationalitet

b) antal anmodninger om udstedelse af rejsedokumenter, heraf antal anmodninger om udstedelse af rejsedokumenter i tilfælde, hvor nationaliteten er bekræftet, antal rejsedokumenter udstedt af tredjelandets myndigheder og antal negative svar vedrørende anmodningen om udstedelse af rejsedokumenter.

([37]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1806 af 14. november 2018 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (EUT L 303 af 28.11.2018, s. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1806/oj).

2. Frontex giver Kommissionen adgang til de data, der er omhandlet i stk. 1. De data, der er omhandlet i stk. 1, litra a) og b), fordelt efter medlemsstat, kan meddeles tredjelande med henblik på at overvåge gennemførelsen og overholdelsen af betingelserne for tilbagetagelse herunder inden for rammerne af Unionens tilbagetagelsesinstrumenter.

3. Medlemsstaterne fremlægger på Kommissionens anmodning de oplysninger, der er nødvendige for at afslutte vurderingen i henhold til artikel 7, stk. 9, navnlig statistikker over antallet af tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af afgørelser om tilbagesendelse truffet af en anden medlemsstat, og antallet af tredjelandsstatsborgere, der er blevet udsendt eller sendt tilbage på grundlag af anerkendte afgørelser om tilbagesendelse og, hvor det er relevant, afgørelser om udsendelse truffet af en anden medlemsstat inden for en nærmere fastsat frist.

4. Kommissionen gør med henblik på denne artikel, og hvor det er muligt, brug af de oplysninger, der stilles til rådighed i henhold til forordning (EF) nr. 862/2007.

5. Hvor Kommissionen forelægger et lovgivningsmæssigt forslag i henhold til artikel 7, stk. 10, foreslår den om nødvendigt ændringer af nærværende artikel under hensyntagen til den relevante lovgivningsmæssige udvikling inden for digitalisering.

Artikel 47

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse. Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 finder anvendelse.

Artikel 48

Rapportering

1. Senest den 17. oktober 2031 og derefter hvert femte år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af denne forordning i medlemsstaterne og foreslår, hvor det er relevant, ændringer.

2. Medlemsstaterne fremsender senest ni måneder inden udløbet af denne frist på Kommissionens anmodning de tilgængelige oplysninger til den, der er nødvendige for udarbejdelsen af dens rapport i henhold til stk. 1. Kommissionen benytter sig, hvor det er muligt af de oplysninger, der stilles til rådighed i henhold til forordning (EF) nr. 862/2007.

Artikel 49

Ophævelse

1. Direktiv 2008/115/EF, direktiv 2001/40/EF og afgørelse 2004/191/EF ophæves for de medlemsstater, der er bundet af denne forordning, med virkning fra den 17. oktober 2027.

2. Henvisninger til de ophævede direktiver og afgørelser gælder som henvisninger til denne forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilaget.

Artikel 50

Ikrafttræden og anvendelse

1. Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Artikel 1, artikel 2, stk. 1, 2 og 3, artikel 3, nr. 3, artikel 4, artikel 5, stk. 13 og 15, og artikel 14, 15, 16, 34, 35, 41, 43, 47, 48 og 49, finder anvendelse fra den 16. oktober 2026.

3. De øvrige bestemmelser i denne forordning finder anvendelse fra den 17. oktober 2027.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 7. oktober 2026.

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
R. METSOLA	T. BYRNE
Formand	*Formand*

BILAG

Sammenligningstabel

Direktiv 2001/40/EF	Beslutning 2004/191/EF	Direktiv 2008/115/EF	Nærværende forordning
		Artikel 1	Artikel 1
		Artikel 2	Artikel 2
		Artikel 3, nr. 1)	Artikel 3, nr. 1)
		Artikel 3, nr. 2)	Artikel 3, nr. 2)
		Artikel 3, nr. 3)	Artikel 3, nr. 3) og 5)
		Artikel 3, nr. 4)	Artikel 3, nr. 4)
		Artikel 3, nr. 5)	Artikel 3, nr. 7)
		Artikel 3, nr. 6)	Artikel 3, nr. 10)
		Artikel 3, nr. 7)	Artikel 19
		Artikel 3, nr. 8)	Artikel 3, nr. 8)
		Artikel 3, nr. 9)	—
		Artikel 4, stk. 1-3	—
		Artikel 4, stk. 4	Artikel 2, stk. 7
		Artikel 5	Artikel 4 og 15
		Artikel 6, stk. 1	Artikel 5, stk. 1, 9 og 10
		Artikel 6, stk. 2	Artikel 6, stk. 2 og 3
		Artikel 6, stk. 3	Artikel 6, stk. 1, litra b)
		Artikel 6, stk. 4	—
		Artikel 6, stk. 5	—
		Artikel 6, stk. 6	Artikel 5, stk. 12
		Artikel 7, stk. 1	Artikel 5, stk. 2 og 3
		Artikel 7, stk. 2	Artikel 5, stk. 4
		Artikel 7, stk. 3	Artikel 20 og 23
		Artikel 7, stk. 4	Artikel 5, stk. 2, litra b), og artikel 5, stk. 5
		Artikel 8, stk. 1-5	Artikel 10
		Artikel 8, stk. 6	Artikel 12

Direktiv 2001/40/EF	Beslutning 2004/191/EF	Direktiv 2008/115/EF	Nærværende forordning
		Artikel 9	Artikel 11, stk. 1-5 og 7
		Artikel 10	Artikel 17
		Artikel 11	Artikel 8 og 9
		Artikel 12	Artikel 5, stk. 7, 8 og 11, og artikel 8, stk. 3
		Artikel 13, stk. 1 og 2	Artikel 26, 27 og 28
		Artikel 13, stk. 3 og 4	Artikel 25
		Artikel 14, stk. 1	Artikel 11, stk. 6
		Artikel 14, stk. 2	Artikel 11, stk. 4
		Artikel 15, stk. 1	Artikel 29, stk. 1, 2 og 3, litra a) og b)
		Artikel 15, stk. 2	Artikel 29, stk. 4, artikel 30, stk. 2, og artikel 31, stk. 3
		Artikel 15, stk. 3	Artikel 31, stk. 1 og 2
		Artikel 15, stk. 4	Artikel 30, stk. 2
		Artikel 15, stk. 5	Artikel 30, stk. 1 og 3, første punktum
		Artikel 15, stk. 6	Artikel 30, stk. 3, første afsnit, andet punktum, og artikel 30, stk. 3, andet afsnit
		Artikel 16	Artikel 32
		Artikel 17	Artikel 33
		Artikel 18	Artikel 45
Artikel 1-6		—	Artikel 7, stk. 1-8
	Artikel 1-3	—	—